

บทนำ

ณ สวนสาธารณะชื่อดังของมหานครนิวยอร์ก ร่างบอบบางของหญิงสาวคนหนึ่งสะพายกระเป๋าและสัมภาระพะรุงพะรังมาหยุดยังบริเวณริมบึงกว้างซึ่งค่อนข้างสงบเงียบ ตา หรือ ศศิธร เลขากการ หญิงสาวลูกครึ่งไทย-จีน ยืนเท้าเอวสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดมองน้ำพุกลางบึงด้วยสีหน้ามีความสุข ร่างบอบบางสูงห้าฟุตเจ็ด โปหน้าขาวใส ผิวขาวเหลือง ในชุดออกกำลังกายขยับแขนขาเป็นการวอร์มร่างกาย

เธอมองความร่มรื่นของต้นไม้ ความสวยงามของดอกไม้หลากสี และผู้คนซึ่งเดินบ้างวิ่งบ้างผ่านไปมา เธอมาอยู่ที่นี่ได้สามเดือนแล้ว และเริ่มปรับตัวได้กับวิถีชีวิตของอเมริกันชน เริ่มมีเพื่อนในสังคมนไทย ย่านการค้าซึ่งมีสินค้าราคาถูกให้จับจ่าย เธอมาเรียนปริญญาโทที่เอ็นวายยู หรือมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก¹ ซึ่งดีทุกอย่างยกเว้นค่าใช้จ่ายที่แพงระยับ

¹มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก (New York University โดยทั่วไปเรียกว่า NYU) เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่ที่เมือง นิวยอร์ก ในรัฐนิวยอร์ก เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศสหรัฐอเมริกา

แต่เอาเถอะ ถือว่าเป็นการลงทุนเพื่อความเจริญก้าวหน้า

ศศิธรนั่งลงบนผ้ายางปูพื้นที่เธอปูทิ้งไว้เพื่อวางกระเป๋าและอุปกรณ์การทำงาน หญิงสาวตั้งกล้องวิดีโอแล้วเริ่มทำงาน ลืมบอกว่าเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ซึ่งมีผู้ติดตามหลักแสน วันนี้เธอจะมาชวนผู้มีใจรักในสุขภาพและความงามออกกำลังกาย

หลังจากใช้เวลาสิบนาทีไปกับการอัดคลิปใหม่ซึ่งจะใช้เผยแพร่ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ชื่อดังอย่างยูทูป ร่างบางชะงักหยุดกิจกรรมหันขวับไปมองต้นเหตุที่ลอยมากระแทกหลังแบบนั้นๆ และแม่นยำ มือบางขาวนวลหยิบลูกบอลสีสวยขึ้นมามอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองชายตัวโตซึ่งยืนย่อนแสงเห็นใบหน้าทึมๆ ทึบๆ เธอหยีตาเอ่ยถามเสียงซุ่น

“ลูกบอลของคุณสินะ” ไม่ตอบแปลว่าใช่

“ขอโทษครับหนู ผมไม่ตั้งใจ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ศศิธรอ้าปากค้างเมื่อถูกยักษ์ปักหลั่นเรียกว่าหนู เธอตัวเล็กกว่าแค่นี้ต้องข่มกันด้วยหรือไง

“ใครหนุยะ ฉันไม่ใช่เด็กนะ ฐู่ใหม่ฉันเกลียดที่สุดคือผู้ชายที่เรียกฉันว่าหนู ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ”

ตราศาลกัมมมองสาวสวยร่างบางยืนเท้าเอวเหงงหน้าคอตั้งบ่าต่อว่าเขาจอดๆ ใบหน้าคมกรกหนดล่าหย้า ออกมามองโลกภายนอกแค่วันเดียวก็ได้เรื่องเลยนะไอ้ตราเอ๊ย นัยน์ตาคู่คมสีเข้มมองใบหน้าขาวใสและริมฝีปากจิ้มลิ้มน่าจูบตาปรอย

“ว่าไง จะชดใช้ค่าเสียหายให้ฉันหรือเปล่า ลูกบอลคุณลอยมากระแทกหลังฉันเต็มๆ ถ้าหลังฉันยอก กระตุกร้าว กล้ามเนื้อฉีกขาดหรือมีรอยแผลเป็น ใครจะรับผิดชอบะ”

เขาตึงสติกลับ เลิกหีนเมื่อได้ยินคำว่าค่าเสียหาย อะไรวะ แค่นี้ต้องคิดเงินด้วย ยายงก “ผมขอโทษแล้วนะ และคุณก็ไม่ได้บาดเจ็บอะไร แค่นี้น่าจะเลิกแล้วต่อกันไป” เงินนะไม่ใช่กระดาดษ จะได้มาให้กันง่าย ๆ

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันไม่เป็นอะไร คุณใช้ตาข้างไหนสแกนหรือ
นั่งทางในเดาเอา ฉันบอกว่าเจ็บก็เจ็บสิยกษ์ที่นั่น” เธอปรายตามองกลางกาย
ซึ่งชายหนุ่มสวมกางเกงกีฬาแนบกายแกร่งทำให้เห็นปฏิกิริยาทางกายภาพ
ชัดเจน ว่าหมอนี่ที่นั่นกามแค่นั้น

ตราศาลก็มองตามสายตาสีนิลทอประกายเจิดจ้า โปหน้าคม
แดงกำริบยกมือตะครุบปิดบังอำพรางความที่นั่นที่นั่นที่ รู้สึกอับอายขายหน้า
เมื่อปุกปิ๊กถูกรักตื่นตัวขณะเขาเปลอแอบคำนวณก้อนกลมๆ บนร่างสาว
ซึ้งก ทำพ่อขายชี้หน้าแล้วไอ้ลูกทรยศ มือหนาหยิบเงินในกระเป๋าคาดเอว
ซึ่งหยิบติดมาเพื่อมีเรื่องต้องใช้ แต่ไม่คิดว่าจะเป็นการจ่ายค่าอับอาย
มือหนายัดเงินใส่มือบางแล้วหันหลังเดินจากไปทันที

ศศิธรมองเงินยี่สิบเหรียญในมือแล้วตะโกนตามเสียงดัง “วันหลัง
พกเงินเยอะๆ นะยะอีต่ายยกษ์ที่นั่น” เธอมองเงินในมืออีกครั้งแล้วหัวเราะคิก

“ได้ค่าอาหารมือเย็นแล้วไอ้ตา” เธอยัดเงินใส่กระเป๋ากางเกง มอง
ตามแผ่นหลังกว้างในเสื้อกีฬาสีเข้มแนบกายแกร่ง “หุ่นดีเวอร์ แบบนี้หน้า
พาไปล่อสาวๆ ที่เอ็นวายยู จะได้ขายของได้เยอะๆ” เธอมองลูกบอลสีสวย
ตัวต้นเหตุและนำโชคมาให้ยี่สิบเหรียญ ศศิธรหยิบมันขึ้นมามอง

“ขอบใจแกมาก เจ้าของเขาทิ้งแกแหละ ไปอยู่กับฉันละกัน เพื่อใคร
สนใจฉันจะได้ขายให้เสียเลย”

ตราศาลเดินแกมวิ่งมาหยุดข้างรถยนต์คันโต เขายืนปรับอารมณ์
แล้วถอนใจยาวเมื่อทุกอย่างอยู่ในระดับปกติ “ผู้หญิงบ้า แค่มองยัง
อยาก...” เขาสลัดศีรษะไล่จินตนาการส่วนตัว รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น เขาคือ
ตราศาล จีโอวิน แชนซ์โซ่ นักธุรกิจแถวหน้า ฉายาเจ้าพ่อความงามผู้ผลิต
และเป็นเจ้าของแบรนด์ซินน่า เครื่องสำอางระดับไฮเอนด์ซึ่งมียอดขาย
สูงติดหนึ่งในสิบทุกปี แคเห็นหน้าออกผู้หญิงแล้วที่นั่น ตายๆ ใครรู้เข้า
เสียชื่อตาย

โทรศัพท์มือถือถือแผดเสียงดังจนเจ้าของซึ่งจิตใจไม่คงที่สะดุ้ง เขา
มองหน้าคนโทร.มาแล้วกดรับ “มีอะไรวะ ฉันกำลังวิ่งสูดอากาศบริสุทธิ์

ตามคำแนะนำของลูกน้องบางตัวที่บ้ำสุขภาพคลั่งออกกำลังกาย”

เสียงของเลขาฯ ส่วนตัว ผู้ช่วยมือดี และคนสนิทจอมผู้รู้เอ่ย
ด้วยอาการตื่นตระหนก

“แม่แล้วครับบอส คุณอัยเข้าไปช่วยงานในห้องแล็บ พลาดทำ
ทดลองทดลองตกแตก ออกละนอนงเต็มพื้นที่ให้เจ้าหน้าที่ที่ล้มล้มไปชนกัน
ข้าวของในห้องแตกเสียหายและมีพนักงานบาดเจ็บด้วยครับ”

เขากำมือแน่นเมื่อรู้ว่าน้องเขยก่อเรื่อง

อัยการศึก ฟรานเชสโก พาลาติโน คือสามีน้องสาวบุญธรรม
หากจะนับญาติกันคงต้องเล่ากันยาว ความจริงครอบครัวเขามีพ่อเป็น
หัวหน้าครอบครัวซึ่งเป็นเพียงหนุ่มอเมริกันฐานะปานกลาง ทำธุรกิจ
เป็นแค่ตัวแทนจำหน่ายเครื่องสำอาง ท่านไปดูตลาดที่เมืองไทยจึงได้พบรัก
กับหญิงสาวชาวไทยบุคลิกเรียบริ้อย ใบหน้างดงามราวนางในวรรณคดี
ท่านทั้งสองรักกัน แต่ครอบครัวฝ่ายแม่ซึ่งมีเชื้อสายผู้ดีเก่า มีฐานะนร
และเรียกขานกันด้วยคำนำหน้าชื่อว่าคุณหญิงคุณชายอาศัยอยู่ในรั้วในวัง
ไม่ปลื้ม

ตระกูลนารายณ์บรรจงศิลป์ของแม่เป็นพวกเจ้ายศเจ้าอย่าง
คุณชายราชนารายณ์ผู้มีศักดิ์เป็นคุณตาของเขา มีภรรยาสองคน ภรรยา
คนแรกเสียชีวิตแล้ว มีบุตรชายด้วยกันหนึ่งคนคือคุณชายราชปดี เขา
ต้องเรียกว่าคุณชายลุงมั่ง ส่วนภรรยาคนที่สองเสียชีวิตไปแล้วเหมือนกัน
และมีธิดาด้วยกันหนึ่งคน ก็คือคุณหญิงรัษฎาภรณ์ซึ่งเป็นแม่เขาเอง
แม่เกิดมาบนฐานันดรศักดิ์สูงส่ง แต่ชีวิตกลับอภัพราวนางเอกละคร
น้ำเน่า สาเหตุเพราะแม่คลอดก่อนกำหนด ทำให้ญาติพี่น้องของคุณชาย
ราชนารายณ์กล่าวหาว่าคุณยายของเขาคบชู้ เมื่อแม่เลือกแต่งงานกับ
ชาวต่างชาติไร้ยศศักดิ์จึงทำให้ถูกครอบครัวตัดขาด

แม่แต่งงานกับพ่อแล้วเดินทางมาใช้ชีวิตอยู่ที่อเมริกาและเริ่มก่อตั้ง
บริษัทผลิตเครื่องสำอาง สร้างแบรนด์ของตนเองขึ้นมา ชื่อนำคือแบรนด์ที่
พ่อแม่ภาคภูมิใจ ครอบครัวเล็กๆ ของเขามีความสุขดีตามอัธยาศัย เขามี

น้องชายรูปงามเสน่ห์แรงหนึ่งคน ตรีศูล เจโทร เน็ชโซ่ น้องชายคนเดียวของเขา ปัจจุบันทำธุรกิจอยู่ที่ประเทศอังกฤษ นานๆ จะกลับมาช่วยงานที่บริษัท

พ่อแม่รับเด็กสาวลูกครึ่งไทย-อิตาลี อายุสิบห้ามาเป็นบุตรบุญธรรม เนื่องจากพ่อแม่ของเด็กหญิงเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ ในฐานะเพื่อนเก่า ท่านจึงรับ ตุลยา พิสุทธิเพทาย มาเป็นน้องสาวพวกเขา เราสามคนพี่น้อง แม้จะไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน แต่ก็รักใคร่กันดี

ต่อมาพ่อแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ทำให้ครอบครัวประสบปัญหาทางการเงิน เขาต้องหยุดพักการเรียนเพื่อเข้ามารับช่วงดูแลโรงงานและบริษัทของครอบครัว กว่าจะผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ ทำให้เขาเรียนรู้หลายอย่าง โดยเฉพาะค่าของ ‘เงินตรา’ ยามไร้อะไรเงินมีแต่คนเหยียบย่ำ แม้แต่ผู้หญิงที่เคยบอกว่ารักเขามากที่สุดก็ยั้งทิ้งไป หลังจากผ่านวิกฤติทางการเงิน เขาสามารถทำให้ชินน้ำกลายเป็นแบรนด์ที่ติดอันดับขายดีที่สุดในเอเชียจนถึงปัจจุบันนี้

ชีวิตเขาราวรื่นดี ทำงานหาเงินดูแลบริษัทและโรงงาน เคยมีแฟนจริงจังหนึ่งคนสมัยเรียน พอตกต่ำผู้หญิงก็เปิดแน่บ เคยหมั้นเพื่อธุรกิจครั้งหนึ่ง หมั้นนานมาก...สองวัน แล้วถอนหมั้นเด็ดหัวส่ง ฐานवादฟันจัดงานแต่งด้วยแหวนเพชรสิบกะรัต จะบ้าเรอะ! แหวนหมั้นเพชรสองกะรัตก็ใช้เป็นแหวนแต่งงานได้ จะสิ้นเปลืองซื้อใหม่ทำไมหลายวง นับจากนั้นโบกศาลาซื้อกินเป็นมื้อๆ สบายใจ

ด้านครอบครัว ปัจจุบันน้องชายมีชีวิตที่ดี ไม่เคยก่อปัญหาให้ทุกข์ใจ น้องสาวประสบความสำเร็จทั้งด้านการเรียนและการทำงาน แต่ชีวิตคนเราย่อมต้องมีพายุพัดผ่านเพื่อเป็นบททดสอบ โดยเฉพาะพายุที่ชื่ออัยการศึก น้องสาวเขาดวงตกโดนราหูครอบงำไปรักกับญาติฝ่ายแม่ของเขาเสียได้

คุณชายราชาบดีซึ่งมีศักดิ์เป็นลุงเขาแต่งงานกับทายาทมาเฟียอิตาลี มีบุตรชายโตนคนเดียวคือ รุกฆาต ดีโนสโซ่ นารายณ์บรรจงศิลป์ รุกฆาต

มีลูกพี่ลูกน้องฝ่ายแม่สองคนคือ พิพากษา สเตฟาโน่ พาลาดิโน่ และ อัยการศึก ฟรานเชสโก พาลาดิโน่ ถ้าจะนับญาติกัน เขาและตรีศูล มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับรูกฆาตทางญาติฝ่ายแม่เหมือนกัน แต่เพราะ เหตุการณ์ในอดีต ทำให้เขาเกลียดชังครอบครัวฝ่ายแม่มาตลอด

แม้หลังจากตุลาษาแต่งงานจะมีสายสัมพันธ์ที่ดีขึ้น แต่เขายังชิงชี้หน้า ญาติฝ่ายแม่อยู่ดี โดยเฉพาะรูกฆาต ไอ้ซี้เก็กจอมเจ้าเล่ห์ และอัยการศึก น้องเขยเขาช่างเป็นตัววินาศสันตะโร มนุษย์เหนือโลก สร้างแต่วีรกรรม เลวร้ายให้เป็นที่ประหับจิตตรึงตาตรึงใจมาตลอด

เขารอกเสียงเหี้ยมใส่มือถือ “บอกไอ้ระย้านั้นด้วยว่า ฉันฆ่ามัน แน่” ตราศาลตัดสายอย่างหัวเสีย เพิ่งจะเสียหน้าเสียเงินตั้งยี่สิบเหรียญ ไปสตุฯ ร้อนๆ เพราะมันเป็นตัวช่วยของแท้ ไอ้อัย ไอ้ตัวช่วย

ศศิธรเปิดประตูห้องเช่าขนาดสามคูณสี่เข้ามา เธอวางกระเป๋า ลงบนโต๊ะซึ่งผ่านการใช้งานมาอย่างหนัก ร่างบอบบางในชุดกีฬาเดินไป หยิบภาพถ่ายครอบครัวขึ้นมามอง

“หมดไปอีกหนึ่งวันแล้วคะ ตาสบายดี ตอนนี่ปรับตัวได้แล้ว พ่อ แม่ไม่ต้องห่วงตานะคะ ถ้าเป็นไปได้ตาอยากฝากให้พ่อแม่ไปคุ้มครอง หลินด้วย ตอนนี่ตาทาเงินได้มากแล้ว อีกไม่นานตาจะไปรับหลินมาอยู่ ด้วย พ่อแม่ไม่ต้องห่วง ตาจะดูแลตัวเอง กลับให้สบายนะคะ ตารักพ่อ กับแม่มากๆ” เธอจุมพภาพถ่ายครอบครัวแล้ววางลง

พ่อเธอชื่อ ศศิน เลขาการ เด็กกำพร้าโตมาจากในวัด แต่ใฝ่ดี ตั้งใจเรียนมาตั้งแต่เด็กจนสอบชิงทุนสำเร็จจึงได้เรียนถึงระดับมหาวิทยาลัย เรียนจบออกมาพ่อได้งานที่บริษัทยานยนต์แห่งหนึ่ง มีตำแหน่งสูง เป็นถึงหัวหน้าวิศวกร พ่อถูกส่งตัวไปดูงานที่ประเทศจีนแล้วพบรักกับแม่

แม่เธอ หลี่ซินเหมย คุณหนูคนเล็กของตระกูลหลี่สายเหนือ ผู้มั่งคั่ง แม่เป็นคู่หม้ายของทายาทตระกูลหลี่ฝั่งตะวันออก ตระกูลหลี่ แบ่งเป็นสี่สาย เหนือ ใต้ ออก ตก และเป็นพันธมิตรกันมานาน แม่

เป็นหญิงสาวอ่อนหวาน เรียบร้อย น้องสาวเธอได้แม่มาเต็มๆ แม่เล่าว่าแม่กับพ่อเป็นรักแรกพบแล้วหนีตามกันมาเพราะครอบครัวของแม่ไม่เห็นด้วย ประกาศตัดขาดจากแม่ทันที ซิ...ดี ไม่อยากนับญาติด้วยสักนิด พวกคนใจจิตใจดำ ในขณะที่ไอ้คู๋หมายชาติชั่วออกตามล่าพ่อกับแม่เหมือนผีป่าหลุดจากป่าช้า เซอะ นึกละชั้น สักวันเธอต้องทำให้หลี่ซู่เฟิงอ้าปากค้างตาเบิกโพลงเพราะช็อกให้ได้ อ้อลืมบอก ไอ้หมอนี่แหละคู๋หมายที่แม่เขี่ยทิ้ง อี...แค่นี้ก็ถึงยังแขวงเซลล์สมองเลย

เสียงมือถือร้องเรียก หญิงสาวเดินไปหยิบมากดรับ เอ๋เสียงยินดีเมื่อรู้ว่าปลายสายเป็นใคร “กำลังคิดถึงเลย วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง มีใครรังเกียจหรือเปล่า” ศศิธรทั้งกายลงบนเก้าอี้ เอนร่างฟังพนักงานฟังเสียงหวานๆ ของน้องสาวคนเดียวที่เหลืออยู่

“หลินสบายดี คิดถึงจิงโทร.มาหา เรียนหนักหรือเปล่า มีเงินพอใช้ไหมคะ ถ้าขาดเหลือต้องบอกนะ หลินพอมีเงินเก็บ หลินยกให้เจ้าหมดเลย”

เธอยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อได้ยินน้ำเสียงห่วงใยและน้ำใจของน้องสาว

เธอเอ๋เสียงดังมาดนักเลงเต็มที “เฮ้ย นี่ใคร เจ้าตาศศิธรนะ ไม่มีทางยอมอด ตอนนี้อยู่ที่คนไหนที่นี้ไว้เพียบ พวกเขามึงงานก็เรียกเจ้าไปช่วย ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ อีกไม่นานเจ้าต้องรวยแน่นอนล”

เธอหัวเราะคิกเมื่อน้องสาวเชื่อว่ารู้จักใช้จำนวนวัยรุ่นซะด้วย

“ได้ยินแบบนี้หลินก็สบายใจ เจ้ออย่าทำงานหนักเกินไปนะคะ ถ้าเดือดร้อนขาดเหลือต้องบอกหลินนะ หลินไม่ค่อยได้ใช้เงินหรอก เจ้าเอาไปใช้หลินก็ไม่เดือดร้อน หลินมีเจ้าคนเดียว ห้ามยอมทนลำบากโดยไม่บอกหลินนะคะ”

“รู้แล้วยะยายแม่แก่ซีเเย” เธอนิ่งไปอึดใจก่อนเอ่ยบอกน้องสาวเสียงจริงจัง “อดทนรออีกนิดนะ อีกไม่นานเราจะได้อยู่ด้วยกันเหมือนเมื่อก่อน”

“อะ หลินจะรอ รักเจ้านะ ดูแลตัวเองด้วย”

“รักหลินเหมือนกัน ดูแลตัวเองดีๆ เหมือนกันนะ”

เธอยิ้มกับภาพถ่ายหน้าจอหลังตัดสายสนทนา มองไปหน้าชาวไล
ฝิวชาวอมชมพูซึ่งหันมาส่งยิ้มหวานให้ผ่านหน้าจอ

“รออีกนิดนะหลิน รออีกนิดเดียวเท่านั้น เจ้จะพาหลินออกมาจาก
ครอบครัวนรกครอบครัวนั้นให้ได้” เธอหยิบลูกดอกปาไปปักที่เป้า
ริมกำแพงแล้วเดินตามไปตั้งออกมา มองภาพชายสูงวัยท่าทางภูมิฐาน
ซึ่งมีร่องรอยถูกลูกดอกปักจนพรุนแทบทุกจุด

“จำไว้ไอ้เฒ่าไร้สติ ถ้าทำร้ายน้องสาวฉัน แกต้องกระอักเลือด
ก่อนตายเป็นลิตรๆ ไอ้คนบ้าอำนาจ”

สามเดือนต่อมา ณ ห้องเช่าห้องเดิม หญิงสาวร่างบางในชุด
เสื้อยืดกางเกงยีนส์แนวร่างยีนส์ทำสะเอวจ้องหน้าเจ้าของห้องเช่าซึ่งมา
แจ้งปรับราคาค่าห้องเช่าใหม่

“นี่ป้า ชดเชยลดลูกฟัวก่อนนอนหรือเปล่า ทำไมหน้าเลือดแบบนี้
ห้องโกโรโกโสห่างไกลความเจริญแบบนี้ยังกล้าคิดค่าเช่าเพิ่มอีกเหว
งกไปไหม” หรือย...ทำเป็นมาขอขึ้นค่าเช่า นั่งป้ามทากัยคิดไล่เธอ
ทางอ้อมละสิ เพราะเธอบังเอิญเห็นยายนี้เล่นชู้กับคนส่งของ นางจึง
ร้อนตัวเกรงเธอจะบอกฟัวทนายของนาง คนเรานี้หน้า เวลาทำอะไรไม่คิด
พอจะถูกจับได้ละมากแล้ว

“ฉันขึ้นตามปกติ ที่ไหนๆ ก็ขึ้นราคากันทั้งนั้น ไม่พอใจก็ย้ายไปอยู่
ที่อื่นสิยะ” ยายป้าเสียงดังไล่

ศศิธรทำเสียงเฮอะ ไม่อยู่ก็ได้วะ แต่ก่อนไปมันต้องคุ้มค่าแก่การ
ย้ายของ “ตกลง ฉันจะย้ายออก แต่ป้าต้องคืนค่าเช่าหกเดือนรวมทั้ง
ค่าน้ำค่าไฟที่เก็บฉันไปทั้งหมดคืนมา” ยายป้ากรีดร้องโหยหวนราวกับ
ไล่เดือนถูกน้ำร้อน

“หล่อนเสียสติหรือเปล่านั่งหมวย ค่าเช่าก่อนหน้านั้นไม่ใช่ค่าประกัน
ล่วงหน้า ทำไมฉันต้องคืน”

ศศิธรยื่นกอดดอกพยับหน้าหงิกๆ มือบางหยิบมือถือขึ้นมาเอ่ย

บอกพร้อมรอยยิ้ม “ไม่เป็นไร แต่คลิปแปลกๆ ที่ฉันบังเอิญถ่ายไว้
มันรบกวนเครื่อง ตอนแรกก็ว่าจะลบทิ้งเฉยๆ แต่ตอนนี้เปลี่ยนใจละ โพสต์
ลงยูทูปก่อนแล้วค่อยลบ ว่าแต่ป้าสนใจชมก่อนใครไหม” เธอแสบยิ้ม
เมื่อเห็นสีหน้ายายป้าซีดเผือด

“กะ...แกอัดคลิปฉันเอาไว้ด้วยเหรอ อีเต็กบ้า” หญิงชาวอเมริกัน
ร่างใหญ่วัยสี่สิบเศษทำท่าจะเข้ามาแย่งมือถือในมือเธอ ศศิธรก้าวถอยหลัง

“อะๆ หยุดความคิดเสียเถอะ เพราะฉันส่งไฟล์คลิปไปที่อีเมล
ของฉันแล้ว ต่อให้พังมือถือเครื่องนี้ฉันก็มีสำรองอยู่ดี และคราวนี้ฉันจะ
ส่งไปที่สำนักงานของฟัวบ้าโดยตรงเลย ให้ฟัวบ้าชื่นชมผลงานของเมีย
ด้วยความตื่นเต้น ฉันรับรองว่าป้าถูกฟัวทั้งแน่” ที่มันใจเพราะสามียายป้า
เป็นชายวัยหกสิบเจ้าอารมณ์ โมโหร้าย

“อีเต็กบ้า แกต้องลบคลิปทุกอันถ้าฉันยอมจ่ายเงินคืนแกทั้งหมด”

“พร้อมค่าเสียเวลาอีกร้อยเหรียญ” เธอเอ่ยต่อพร้อมโบก
มือถือในมือไปมา

หลังจากตกลง ยายป้าได้ทำการโอนค่าใช้จ่ายตั้งแต่เธออยู่ที่นี้
และทำไร่อีกหนึ่งร้อยเหรียญ โดยเธอได้ทำการลบคลิปและให้ยายป้า
ตรวจดูมือถือและคอมพิวเตอร์ว่าไม่มีคลิปที่ว่านั้นอีกแล้ว ซึ่งมันก็
ไม่มีแต่แรกอยู่แล้ว เธอหัวเราะร่วนระหว่างเก็บของใส่กระเป๋าเดินทาง
เพื่อเตรียมย้ายไปหาที่พักใหม่

“ว้าวสันหลังหะก็แบบนี้ สมน้ำหน้า”

คืนนี้เธอตั้งใจจะไปเช่าโรงแรมย่านคินอยู่สักคืน พรุ่งนี้ค่อยไปดู
ห้องเช่าถูๆ ใกล้เคียง มหาวิทยาลัย ความจริงเธอคิดผิดที่มาอยู่ที่นี่
ไกลก็ไกล เสียเวลาและค่าเดินทาง ไม่น่าเห็นแก่ของถูกแต่แรกเลย
แต่ก็ยังดีได้เงินคืนมาทั้งหมด ถือว่าหกเดือนที่ผ่านมาอยู่ฟรีละกัน

เธอสำรวจรอบห้องว่าไม่หลงลืมสิ่งใด แล้วมายืนตรวจนับจำนวน
กระเป๋าซึ่งมีเพิ่มขึ้นมาสองใบ ของเยอะเพราะสองกระเป๋าที่งอกขึ้นมา
เป็นสินค้าที่เธอเพิ่งซื้อมาไว้ลงเพจขาย น่าจะดีกับยายป้าตั้งแต่สองวันก่อน

ของจะได้ไม่เยอะแบบนี้ ศศิธรโทร.ติดต่อแท็กซี่ให้มารับ หญิงสาวกวาดตามองรอบห้อง

“ลาก่อนที่พักแห่งแรกบนแผ่นดินเทพีเสรีภาพ ถึงจะเล็ก คับแคบ เก้าโถรม แต่ก็คุ้มแดดคุ้มฝนและความปลอดภัยให้ฉันมาตั้งหกเดือน”

เธอมองนาฬิกาเมื่อใกล้ถึงเวลานัดกับแท็กซี่ เธอจึงทยอยขนกระเป๋าออกไปรอบบริเวณหน้าห้องพัก แล้วค่อยขนไปจอดรถหน้าถนนใหญ่อีกครั้ง ถนนแคบจนรถเล่นเข้ามาไม่ได้ เฮ้อ...เธอเพิ่งรู้สึกที่นั่นไม่สะดวกเอาเสียเลยก็ตอนนี่เอง

ณ โรงแรมหรูกลางเมืองนิวยอร์กซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเปิดตัวน้ำหอมคอลเล็กชั่นใหม่ของซินน่า เครื่องสำอางแบรนด์ดังระดับโลก ร้างสูงใหญ่ในชุดสูทสีฟ้าอ่อนยืนเจรจากับนักธุรกิจและผู้มีชื่อเสียงทางสังคมและแวดวงการเมืองซึ่งมาเป็นเกียรติในงาน ตราศาลมองบริเวณรอบงานก่อนจะปลีกตัวออกมาเมื่อเลขาฯ คนสนิททำหน้าที่เหมือนอยากบอกลังใจ

“เป็นอะไร ทำหน้าเหมือนกินยาถ่าย” เกลน เลียม คือเลขาฯ คุุใจวัยยี่สิบหกปี หมอนี้สามารถทำเรื่องเล็กให้ขยายใหญ่ได้เสมอถ้าเขาจะเสียผลประโยชน์

เกลนเอ่ยด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเป็นกังวล “คาร่าใส่อะไรในแก้วไวน์ของบอสก็ไม่ทราบครับ”

รอยยิ้มหุบหับเมื่อได้ยิน เขามองแก้วไวน์ในมือแล้วเดินไปเทกิ้งลงในกระถางต้นไม้ ใบหน้าคมเข้มบึ้งตึง หน้าผากกว้าง สันกรามเกลี้ยงเกลาเห็นคราบเขี้ยวครีမ်จากรอยหวดซึ่งถูกโกนเมื่อเข้านี้ริมฝีปากเรียวยาวสีอ่อนปิดสนิท ปลายคางบุ่มเล็กน้อย อักขระจักรพรรดิย่นจมูกโต่งยาวเป็นสันรับกับคิ้วหนาสีเข้ม นัยน์ตาสีเข้มมองแก้วไวน์อีกครั้งด้วยความรู้สึกซิงซัง

“นายคอยอยู่ใกล้ๆ ถ้าฉันมีอะไรผิดปกติพาออกไปจากงานได้เลย

ตอนนี้คงออกไปไม่ได้ แล้วให้ใครกันคะทำให้ห่างจันด้วย”

เลขาฯ คุณภาพครบเครื่องหยิบมือถือมาสั่งงานพร้อมเดินตามมาทันทีเมื่อเขาขยับไปทางไหน หลังจากตีมีวอร์และชนแก้วกับแขกในงานได้พักใหญ่ หัวเขาก็ก้มหมุ่นซึ่งไม่น่าเกิดจากวอร์ไม่กี่แก้ว ร่างสูงใหญ่ขยับไปบริเวณมุมเงียบสงบของงาน โดยเลขาฯ เดินตามมาด้วยสีหน้าวิตกกังวล

“ฉันรู้สึกมีเงินและมีอาการร้อนแปลกๆ แต่พอควบคุมได้ น่าจะเป็นยาปลุกอารมณ์ผสมยากล่อมประสาทอะไรสักอย่าง แต่คงใส่มาไม่มากนัก”

เกลนเอ่ยด้วยสีหน้าบึ้งตึง “ยายนั่นคงไม่กล้าเล่นแรง เพราะเกรงบอสจะรู้ตัว คงตั้งใจแค่นี้มีเงินๆ คล้อยตามหล่อนได้ง่ายๆ ตอนนี้ยายนั้นถูกแขกรุมล้อมอยู่ในงานจนไม่มีโอกาสสมาวุ่นวายกับบอส”

“ปล่อยยายนั้นไปก่อน ตอนนี้คงต้องรีบออกจากงานก่อนที่สติฉันจะหลุด ยิงอยู่ในงานที่มีผู้หญิงแต่งตัวเปิดหน้าเปิดหลังแบบนี้ อันตรายหากฉันควบคุมไม่ได้ คงได้ขึ้นหน้าหนึ่งฐานไล่ล่าผู้หญิงแน่”

เขาเดินนำเลขาฯ เลี้ยวออกจากงาน แม้จะรู้สึกร้อนวูบวาบและสมองเริ่มมีน แต่พยายามฝืนหักทลายแขกที่พบระหว่างทาง กว่าจะหลุดออกจากงานมาด้านนอกก็ใช้เวลาร่วมสองชั่วโมง แล้วสติและความอดทนของเขาก็หมดลง

ร่างหนาหนักเซเล็กน้อยจนเลขาฯ ต้องเข้ามาช่วยพยุงแล้วพาหลบออกไปทางด้านหลัง พนักงานของโรงแรมเดินมาสอบถามทันทีที่เห็น

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“คุณช่วยไปขับรถของบอสมาให้ที่บริเวณด้านข้างของโรงแรมทีนะ บอสเมามาก เกรงจะไม่ดีหากใครบังเอิญมาพบเข้า”

พนักงานโรงแรมรับบุญแจแล้วรีบเดินไปทันที เพราะรู้ว่าหากมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพบุรุษที่มีอาการเมา ความเดือดร้อนจะมาเยือนทันที ใครบ้างไม่รู้จักพี่ชายมาตามตุลยาภรรยาบอสใหญ่โรงแรมนี้ และบอสใหญ่ของพวกเขาไม่ปกตินัก คงไม่มีใครอยากถูกลงโทษด้วยการ

ออกไปเดินทำไถ่อย่างหน้าโรงแรมเป็นครั้งที่สองแน่

“กลับบ้านเลยนะ ฉันไม่อยากเสี่ยงไปยุ่งกับใครให้มีปัญหาตอนสติไม่ครบถ้วนแบบนี้” เสียงสั่งแม่จะชัดเจนแต่ยังฟังแปร่งๆ

เกเลนพยักหน้าพร้อมพยุงร่างสูงใหญ่ใกล้เคียงกันไปนั่งบนเก้าอี้มือหนาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบริเวณหน้าผากกว้างของบอสหนุ่มด้วยสีหน้ากังวล “ผู้หญิงที่นัดไว้ผมจัดการโทรยกเลิกไปแล้วครับ แต่บอสแน่ใจหรือครับว่าจะไม่ไป อาจจะชวยอะไรได้”

มือหนาโบกไปมาปฏิเสธอย่างชัดเจน เกเลนถอนใจยาว ไบหน้าหล่อใส่ตากลใส่เสื้อสูทอเมริกัน-เกาหลีหันมองแสงไฟหน้ารถซึ่งแล่นมาจอด เขาพยุงร่างหนาให้ลุกขึ้น โดยมีพนักงานโรงแรมคนเดิมรีบลงจากรถมาช่วย หลังจากยัดร่างมีนเมาเหวี่ยงขึ้นไปทั่วไบหน้าเข้าไปในรถ เกเลนก็หยิบเงินส่งให้พนักงานเป็นรางวัลแล้ววิ่งไปขึ้นรถขับออกไปทันที

“บอสอดทนหน่อยนะครับ ผมจะรีบพาบอสกลับบ้านให้เร็วที่สุด”

เขาหันมองทางด้านหน้าซึ่งการจราจรค่อนข้างแน่นพอสมควรมหานครนิวยอร์ก เมืองที่ไม่เคยหลับใหล ดึกปานนี้ยังมีรถแล่นเต็มถนน “ร้อนและมันหัวด้วย”

เกเลนหันมองเจ้าของเสียงบ่น แล้วเอ่ยให้กำลังใจ “ใกล้ถึงแล้วครับบอส ผมเร่งเต็มที่” เขาเหยียบคันเร่งเมื่อหลุดพ้นจากย่านหนาแน่นของการจราจร ulynตาเรียวรีเหลือบมองบอสเป็นระยะๆ หากมีสิ่งใดผิดปกติเขาจะได้เปลี่ยนจากบ้านไปโรงพยาบาลแทน มือหนากำพวงมาลัยแน่นนึกแค้นหญิงสาวที่กล้าเล่นสกปรกแบบนี้

“คอยดูเถอะ ถ้าบอสเป็นอะไรไปฉันเอาเรื่องเธอแน่ ยายนางแบบจาวคาร์โลก็ยก” มือหนายีบแก้วไวน์หลักฐานออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูทด้านใน เขาโยนแก้วไวน์ห่อผ้าเช็ดปากไว้เบาะหลัง พร้อมเปิดไฟเลี้ยวเข้าเพนต์เฮาส์ทรูกลางเมืองซึ่งเป็นที่พักของบอส

“ถึงบ้านแล้วครับ บอส บอส” เขาตะโกนเรียกเมื่อร่างหนาหักพียงประตูฝั่งของตนหลับเงียบ

“ตะโกนทำไมวะ หนวกหู” เสียงแปร่งแหบพร่าตอบกลับมา

“ผมใจหายหมด คิดว่าบอสช็อกไปแล้ว ถึงบ้านแล้วครับ”

เขาเลี้ยวรถเข้าไปจอด แล้วรีบลงมาพุงร่วงหน่อออกจากรถ เขา
ปรายตามองบริเวณด้านข้างรถซึ่งว่างเปล่าอย่างสงสัย ก่อนจะละทิ้ง
ความสงสัยมาสนใจบอสซึ่งเดินโซซัดโซเซ

“ขายนั่นน่าจะใช้ยาหลอนประสาท บอสตายหรือเปล่าครับ”

“มีน่ะ หนักหัว แต่พอไหว ตอนนี้อายกลับ เพื่อจะดีขึ้น”

“จะกินยาอะไรก็ได้ เกรงจะมีผลกระทบ ไม่รู้ยาอะไรใส่ยาอะไร
ให้บอสกันแน่”

“ฉันมีสติพอรับรู้แน่ แต่ร่างกายมันไม่ค่อยฟังคำสั่ง แต่รู้สึกดีขึ้น
มาก สงสัยฤทธิ์ยาจะทุเลาลงแล้ว”

“ดีที่บอสดีมีไปแค่ครั้งแก้ว จึงพอกุมสติได้ ผมพลาดเองที่ไม่ระวัง”

ตราศาลโบกมือไปมา อยากบอกเลขาฯ คนสนิทว่าไม่ใช่ความผิด
ของเขา แต่อาการร้อนวูบวาบที่ว้างทำให้เขาต้องสุดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อ
ระงับอาการแปลกๆ ในร่างกาย เขาอาจไม่ใช่ชายเสเพล แต่เรื่องพวกนี้
ตรีศูลซึ่งเคยเป็นหนุ่มปาร์ตี้ดี ตรีศูลจะนำเรื่องต่างๆ ในสังคมราตรี
มาเล่าให้ฟัง ซึ่งคนที่หมอนั่นตั้งใจให้รู้เท่าทันคือตุลยา ไม่ใช่เขา หมอนั่น
เกรงน้องสาวจะตกเป็นเหยื่อมารสังคม เล่ห์เหลี่ยมเลื้อลึงที่กระหิงเรด
จึงถ่ายทอดให้น้องสาวรู้จนหมดเปลือก ซึ่งเขาผู้นั่งฟังเงิบๆ ก็พอจะเดา
ออกว่าตนเองโดนอะไร

คาร่า โรดท์ นางแบบแถวหน้าของนิวยอร์กหวังจะจับเขาเพื่อเพิ่ม
เครดิตทางสังคมและการงานของตน ซึ่งเธอพยายามมาหลายครั้งแต่
ไม่สำเร็จ เพราะเกลนคอยสอดส่องและฉลาดทันเกมนางแบบตัวแสบนั้น
เสมอ เหมือนวันนี้ที่เขารอดมาได้ก็เพราะความใส่ใจของเลขาฯ คูใจ
และคาร่าเริ่มเล่นแรงจนไม่น่าให้อภัย ค่าใช้จ่ายครั้งนี้เขาต้องหาทางทวง
คืนให้ได้

16 อีกด้านหนึ่งของมหานครนิวยอร์ก ดินแดนแห่งเสรีภาพ เสี่ยงรถยนต์สมรรถนะสูงสัญชาติอเมริกันแล่นมาด้วยความเร็วท่ามกลาง ความมืด ผู้อยู่หลังพวงมาลัยเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วมืดมนว่างเปล่าไว้เพื่อนร่วมทาง ผู้โดยสารซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างเอ่ยเตือนเสียงหลงเมื่อเห็นเงาดำเคลื่อนไหวบริเวณริมทาง

“คุณอย่าระวังทางซ้าย” จบคำเตือน รถก็ชนวัตถุบางอย่างทำให้รถ ทั้งคันแฉลบออกนอกเส้นทางหมุนคว้างอยู่กลางถนน ก่อนไปสงบนิ่ง กับต้นไม้ข้างทางเมื่อผู้ขับใช้ท้ายรถเป็นเบรก ชายหนุ่มวัยสามสิบกลางๆ ปลดเข็มขัดนิรภัยก้าวลงจากรถกันยวบ โดยประตูอีกด้านก็ถูกเปิดออกมาเช่นกัน

ฟิลลิปโปเดินคลำหาไหล่เพราะกระแทกเข้ากับประตูรถเต็มแรง ตอนรถหมุนเป็นลูกข่าง เขาหันไปถามเพื่อนร่วมทาง “เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณอัย”

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลาในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์สีดำ สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่สีสดขยับแขนขาสำรวจร่างกายตนเอง “ไม่บุบสลาย รถคันนี้สุดยอดสมรรถนะจริงๆ ชนพังไปครึ่งคันพวกเราแค่เคล็ดขัดยอก เท่านั้นเอง ยอดเยี่ยมกระเทียมแซ่ส้มจริงๆ”

ฟิลลิปโปอยากด่าเจ้านายหนุ่มเหลือเกิน แทนที่จะห่วงตนเอง กลับไปชมรถ เขามองเลือดซึ่งไหลซึมออกมาจากบริเวณข้อศอกของ ชายหนุ่มอย่างเป็นห่วง “เลือดไหลนี่ครับ แผลใหญ่หรือเปล่า”

อัยการศึกพลิกข้อศอกตนเองดูกับแสงไฟริมทางแล้วส่ายหน้า

“แผลนิดเดียว สงสัยฟาดกับตัวรถตอนมันกระแทกต้นไม้”

คนฟังอยากด่าเพราะอัยการศึกตั้งใจกระแทกด้านตนเองเพื่อด้านที่เขานั่งจะได้รับความรุนแรงน้อยที่สุด รถดีก็ใช่ คนขับเก่งก็ใช่ ไม่เช่นนั้น พวกเขาคงนอนตายคาซากรถไปแล้ว แต่คนที่ไม่ควรเสี่ยงชีวิตตนเองแทน บอดี้การ์ดน่าด่าให้ยับ เมื่อศักดิ์ความเป็นลูกน้องคำคอ รับรองเขาต้องนำเรื่องนี้ไปฟ้องภรรยาของอัยการศึกแน่นอน

“ถ้าพวกคุณรอดตายก็มารับผิดชอบทรัพย์สินคนอื่นได้แล้วละ ใ้ตืนผี ใ้คนลึนคิด ใ้มนุษย์ประเภทที่สอง” เสียงใสๆ ติดहुดहुดของหญิงสาวร่างผอมเพรียว สูงราวห้าฟุตเจ็ด ยืนทำสะเอวจ้องสองหนุ่ม ผู้นำความหายนะมาเยือนอย่างโมโห คนญุกกล่าวหาเดินมาดูทรัพย์สินที่หญิงสาวเอ่ยถึงคือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สีเงิน ซึ่งตอนนี้สภาพมันยับเยินและข้าวของกระเด็นออกมาเกลื่อนถนน

สองหนุ่มมองหน้ากันและรู้ได้โดยทันทีว่าสิ่งที่พวกเขาซนคงเป็นกระเป๋าใบนี้ ฟิลลิปไปส่งยิ้มจืดๆ ให้หญิงสาวซึ่งคงอยากถลกหนังหัวพวกเขาแก่แก่นแทนกระเป๋าที่ลึนซึฟไป อัยการศึกกัมเก็บบซองเอกสารที่ปลายเท้าขึ้นมา แต่ถูกเจ้าของดึงไปจากมือทันที

เขาบ่นพึมพำ “โห...ขอดูหน่อยก็ได้ไม่ได้ ชั่งก คนไทยเหมือนกันแท้ๆ”

อัยการศึกส่งยิ้มประจบ เมื่อเจ้าทุกข์จะไม่เอาเรื่อง เขามองสาวเอเชียหน้าหมวยแต่ไม่ใช่หน้าแท้ เพราะเห็นจากเอกสารเมื่อครู่ว่าหญิงสาวเป็นลูกครึ่งไทย-จีน

ศศิธรเว็ดเป็นภาษาไทยเมื่ออีกฝ่ายพูดภาษาไทยชัดแจ้ว

“ไม่ต้องเนียนมาตีสนิท ซดใ้ค่าเสียหายมาเสียดีๆ อยาบอกระว่าซับริดหรูแล้วไม่มีเงิน เรื่องนี้ถึงตำรวจแน่” หญิงสาวขู่พอกันโดนเบีย้ว

เธอลากกระเป๋าออกมารอแท็กซี่จึงวางกระเป๋าเดินทางไว้ริมถนนเพื่อกลับไปชนอีกสองใบ เธอกำลังเดินมา ใ้รถบักันนั้นก็แทบชนทั้งเธอทั้งกระเป๋า ดีที่เธอหักหลบ แต่กระเป๋าของเธอก็ต้องรับเคราะห์ โชคดีที่มีแต่พวกเสื้อผ้าและหนังสืออ่านเล่นไม่กี่เล่มที่เสียหาย

“ผมไทยครึ่งหนึ่งเหมือนคุณ ลดค่าเสียหายใ้ครึ่งหนึ่งใ้ใหม่ตอนนี้กำลังถังแตก” อัยการศึกโอดครวญ

“ไม่ได้ยะ ถึงนายจะเป็นคนไทยเหมือนฉันก็ไม่ใ้ซับริดลดราคา ค่าเสียหายนะยะ” หญิงสาวจ้องจับผิดสองหนุ่มซึ่งดูจากการแต่งกายน่าจะเป็นคนมีเงิน รถก็แพง เธอหรีตามองรถและมองคนขับซึ่งหน้าตาดีทั้งคู แต่เธอไม่รู้ว่คนไหนซับกัันแน่ คนพูดมากหรือคนไม่พูดเลย

“เอาไงดีฟิลลิปโป เงินฉันหมดแล้วด้วย นายมีไหม” เมื่อเจ้าทุกข์
ไม่ยอมความคนรับผิดชอบจึงหันไปถามคู่หู

ฟิลลิปโปส่ายหน้าระอาใจก่อนล้วงกระเป๋าทางเกงแล้วไม่พบ
กระเป๋าสเงิน เขานิ่งหน้าครุ่นคิดแล้วหันไปบอกอัยการศึกเสียงเครียด

“คุณอัยทั้งกระเป๋าสเงินผมไว้ที่บ้านคุณตราหน้าครับ” ชายหนุ่มบอกว่า
จะมาลองรถเดี่ยวดียวก็กลับ จึงวางกระเป๋าสเงินเขาไว้ที่บ้าน

อัยการศึกตาเหลือกหันไปมองรถพี่เมียที่ขโมยมาขับ ฉับหายแล้ว
ลืมนึกไปเลยว่ารถคันนี้ไม่ใช่รถกู ไอ้พี่ตราคลังเกลียดตายแน่ ยิ่งเค็มๆ อยู่

“ไอ้ย...เจ้าของรถเค็มยิ่งกว่าเกลือทะเลเดดซี ตายแน่ไอ้ย ตาย
ไม่ได้ผุดได้เกิดแน่”

หญิงสาวมองสองหนุ่มอย่างประหม่น โดยเฉพาะคนที่ดูสติ
ไม่เต็มบาท สงสัยจะสะเทือนใจที่รถพังจนพันเพื่อน “อย่าบอกนะว่า
นายขโมยรถใครมา” เธอจ้องหน้าจับผิดเต็มที่เมื่อสองหนุ่มซังก

อัยการศึกค้อนหญิงสาวฐานตอกย้ำความจริง ฟิลลิปโปได้แต่
ยิ้มเจื่อนๆ เพราะหญิงสาวเดาแม่นราวกับตาเห็น เขารับอธิบายก่อนที่
หญิงสาวจะเข้าใจผิด “เออ...รถคันนั้นเป็นของพี่ภรรยาคุณคนนี่ครับ
เจ้าของรถงกมาก ถ้ารู้ว่ารถพัง...” ฟิลลิปโปมองคนชะตาขาดอย่างเวทนา

“เอาละ ฉันก็พอเข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุ ฝ่ายนายก็เสียหาย แถม
รถคนอื่นด้วย แต่ความผิดที่นายก่อก็ต้องรับผิดชอบล่ะ” ประโยคทำย
เอ่ยเสียงเหยิ่ม

ฟิลลิปโปโกล่เกลี้ย “ตอนนี้เราไม่มีเงินสด บัตรเครดิตผมก็ไม่ได้
เอามา คุณให้ที่อยู่ติดต่อไว้ได้ไหมครับ รับรองพรุ่งนี้ผมจะจัดการ
เคลียร์ให้ตามแต่คุณเรียกร้อง”

ศศิธรถามเสียงสูง “ถามจริง...พวกเรารู้จักกันหรือ ฉันถึงต้อง
ไว้ใจคุณ ถ้าคุณหายไปฉันจะไปตามทางที่ใครยะ”

อัยการศึกยึดดอกเอ๋ยแนะนำตัวสีหน้ากระหึ่มยิ้มย่องประจุก
รอคอยเวลาเปิดตัวมานาน “อัยการศึก ฟรานเชสโก พาลาดิโน่ ยินดีที่

รู้จักครับ เป็นไง ปลื้มละสิที่ได้รู้จักคนดัง”

ศศิธรกวาดตามองชายหนุ่มตรงหน้าแบบเก็บรายละเอียดเต็มที่ และมั่นใจว่า... “ไม่เห็นจะรู้จัก นายเป็นดาราเทรอ หรือนายแบบ รูปร่างหน้าตาดีก็น่าจะใช้ แต่คงยังไม่ดังเท่าไร คงเพิ่งแจ้งเกิดละสิ อีกอย่าง ชื่อายนะดังยาก คนบ้าอะไรชื่อยาวยาว อยากเป็นดาราต้องชื่อจำง่าย ๆ แบบ ทอม ครูซ แบรด พิตต์ ไรวงพวกนั้นสิ”

ฟิลลิปไปลอบซนเมื่อคนมันหน้าเกินล้านยื่นอ้าปากค้างเมื่อรู้ว่า มีคนไม่รู้จักตนเป็นครั้งแรก ถ้าแวดวงสังคมธุรกิจทั่วโลกหรือองค์กร ใต้ดินบนดิน ใครบ้างไม่รู้จัก อัยการศึก ฟรานเซสโก พาลาดิโน่ ทายาทมหาเพียใหญ่ของอิตาลี แต่ถ้าสังคมคนธรรมดาสุจริตชนทั่วไป ไม่รู้จักก็ไม่แปลก เขามองหญิงสาววัยไม่เกินสามสิบในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำ กางเกงยีนส์สีซีดบ่งบอกอายุการใช้งานและไม่ใช่ของแบรนด์เนมอะไร สังคมของเธอย่อมไม่มีทางรู้จักตัวอันตรายแบบคนชื่อโอตรงหน้าแน่

แท็กซี่สี่ล้อซึ่งหญิงสาวโทร.เรียกแล่นมาจอด คนขับวัยห้าสิบเศษ ก้าวลงจากรถมายืนเหมยงมองเมื่อเห็นกลุ่มคนท่าทางกำลังมีปัญหากัน ศศิธรเอ่ย “รถฉันมาแล้ว เราจะแก้ปัญหากันยังไง ฉันต้องรีบไปหาโรงแรมค้างคืนนี้ด้วย”

อัยการศึกหันตามองผู้หญิงตาถั่วหลังเขาได้ถั่วถึงกะละมังหม้อ อย่างเคืองใจฐานไม่รู้จักเขา “เอาอย่างนี้ คินนี่คุณไปพักบ้านพี่เมียผมก่อน พรุ่งนี้ผมจะให้เขาจ่ายค่าเสียหายให้คุณตามแต่เรียกร้องเลย”

เอวาะ ไหนๆ จะโดนดาเรื่องทำรถพังละเอาให้คุ้ม

“ฉันจะไว้ใจคุณสองคนได้ยังไง” หญิงสาวถามหน้าคว่ำ

ฟิลลิปไปหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋า กดโทร.ไปยังสถานทูตไทย รอไม่นานท่านกงสุลประจำที่นี้ก็มารับสาย เขาเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ให้ฟัง เพราะสนิทกันดี ก่อนจะยื่นโทรศัพท์ให้หญิงสาว เมื่อศศิธรรีบไปเจรจา จึงวางใจว่าทั้งสองเป็นนักธุรกิจ ไม่ใช่มีจฉาชีพ

“ขอภัยที่ไม่ไว้ใจ ฉันเป็นผู้หญิง ต้องระวังตัวเป็นธรรมดา”

ฟิลลิปโปพยักหน้าอย่างเข้าใจพร้อมรับมือถือคินไปเพื่อกล่าวขอบคุณคนปลายสายและขอภัยที่รบกวนยามดึก

อัยการศึกตะโกนมาจากข้างรถแท็กซี่ “จะไปกันหรือยัง เตียวตำรวจแห่มาพอดี คินนี่ไม่ต้องได้นอน”

ศศิธรและฟิลลิปโปมองหน้ากัน ฝ่ายชายชินแล้วกับคนนัดก่อเรื่องแต่ไม่ถนัดเคลียร์ปัญหา ส่วนฝ่ายหญิงจ้องคนทำผิดที่ดูซึลๆ เสียเหลือเกินอย่างหมั่นไส้ “ไอ้หมอนี่เคยทุกร้อนบางไหม ทำชาวบ้านเดือดร้อนแล้วยังไม่รู้สู้สู้สู้”

“คุณอัยเป็นคนง่ายๆ” ฟิลลิปโปเอ่ยแก้ตัวให้เจ้านายหนุ่ม

“เป็นคนง่ายๆ หรือเป็นพวกชอบก่อเรื่องให้ชาวบ้าน นอกจากคุณที่คิดหาทางแก้ปัญหาก็ฉัน เขายังคิดโยนฉันให้พี่เมียเขารับผิดชอบอีก”

ศศิธรเบ้หน้า พวกรวยจนเสียคนก็แบบนี้

ฟิลลิปโปกลอกตาไปมาเพราะจริงทุกอย่างที่หญิงสาวกล่าวมา

“ฟิลลิปโป เฟอร์นันโด ครับ ผมเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณอัย ยินดีที่รู้จัก แม้จะมาจากเหตุการณ์ที่ไม่ดีนัก” เขาเอ่ยแนะนำตัวโดยช่วยหญิงสาวเก็บของบางอย่างที่พอใช้ได้

“ศศิธร เลขาการ นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม ฉันเพิ่งมาเรียนที่นี่ได้แค่หกเดือน ยินดีที่รู้จักเช่นกันค่ะ เรียกฉันว่าตาก็ได้ ลินดี”

บทที่ 1

พัวพันใบไม้

ณ เพนต์เฮาส์สุดหรูย่านเซ็นทรัลพาร์กกว้างราวห้าร้อยตารางวา ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางมหานครนิวยอร์กบ้านพักของ ตราศาล จีโอวิน แนนซีโซ นักธุรกิจด้านความงาม เจ้าของแบรนด์ที่มียอดขายติดอันดับต้นๆ ของโลก สองหนุ่มพาหญิงสาวมาพักที่ห้อง ซึ่งคืนนี้ตราศาลไปงานเลี้ยง และมีแผนจะไปเที่ยวต่อตามประสาชายหนุ่ม ความจริงัยการศึกษาก็ถูกสั่งให้รออยู่ที่นี้ เขาจึงฉวยโอกาสขโมยรถคันใหม่ของตราศาลไปขับเล่น และกำลังจะช่วยฐานทำพัง

“ที่นี่มีสองห้องนอนที่เปิดใช้งาน เชนอนห้องนี้ละกัน เจ้าของห้องไม่อยู่ กว่าจะกลับก็คงช่วงสายๆ นั้นละ ฉันกับฟิลลิปไปนอนห้องนั้น เข้าค่อยคุยกันเรื่องค่าเสียหาย โอเคนะ ตอนนี่ฉันต้องไปสงบจิตใจ รอรับรุ่งอรุณอันแสนตรอมตรมก่อน” เอ่ยจบร่างสูงใหญ่ก็เดินไปทางห้องที่บอกทันทีโดยไม่สนใจใคร

“จะดีหรือครับคุณอัย น้มน้ห้อง...” ประโยคตัดคำันตกไปเมื่อคนถูกค้ำไม่รับฟัง ฟิลลิปไปมองตามคนตรอมตรมแล้วส่ายหน้า

แก้ปัญหาได้ง่ายจริงๆ เขาบอกหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายเสียงสุภาพ

“คุณพักผ่อนตามสบายนะคะครับ พรุ่งนี้เช้าค่อยคุยกัน”

“ขอบคุณค่ะ” ศศิธรเดินไปยังห้องที่เจ้าของบ้านอนุญาต เธอกวาดตามองห้องนอนซึ่งทรูหราที่สุดตั้งแต่เธอเคยนอน โรงแรมทรูๆ ที่เคยไปทำงานพิเศษยังห่วยไม่เท่า

“คนรวยนี่กินดีอยู่ดีจริงๆ” เธอวางกระเป๋าไว้บริเวณมุมห้องแล้วหันไปเพื่อล็อกห้อง

“เวรกรรม...บ้านบ๊ออะไรล็อกประตูไม่ได้ คินนี่เธอจะนอนหลับไหม”

เธอส่ายหัวอย่างแข็งๆ ไม่เข้าใจคนรวยซื้อบ้านแพงๆ ทำไมแค่ประตูยังล็อกไม่ได้ หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องน้ำ อ้าปากค้างเพราะห้องน้ำใหญ่กว่าห้องพักเก่าของเธอเสียอีก ผ่นสามด้านอัดแน่นไปด้วยเครื่องสำอาง น้ำหอม สกินแคร์ และอุปกรณ์แต่งหน้าครบครัน

“ไอ้โฮ...เจ้าของห้องนี้ต้องเป็นสาวสวยแน่ๆ ขอเดินชื่นชมให้เป็นบุญตาหน่อยนะ”

เธอเดินเมียงมองตรงนั้นตรงนี้แต่ไม่หยิบจับแตะต้องอะไร ของแพงๆ แบบนี้เธอไม่มีวาสนาได้ใช้แน่ ถ้าทำแตกขึ้นมาจะเอาปัญญาที่ไหนไปซื้อใช้ เธอเดินสงบเสงี่ยมไปอาบน้ำในตู้กระจกใสทรงกลม แอบใช้ครีมอาบน้ำกับยาสระผมที่วางไว้เล็กน้อยเพราะของเธอเสียหายไปกับกระเป๋าใบที่ถูกชนแล้ว อาบน้ำเช็ดผมจนสดชื่น หญิงสาวก็หยิบเสื้อเชิ้ตตัวเก่าของพ่อมาใส่นอนและไม่ลืมสวมกางเกงขาสั้นไว้ด้านในนอนบ้านคนอื่นต้องระวังตัวกันหน่อย

ศศิธรชะงักเมื่อเห็นภาพถ่ายตั้งอยู่มุมห้อง มีอบางหยิบขึ้นมามดู

“หน้าตาสวยสมกับเครื่องสำอางดีๆ ว้าว มีลูกแล้วด้วย แหม ลูกชายหล่อตั้งแต่เด็ก โตขึ้นสาวตรึมแน่ เอ๊ะ...ทำไมมีแค่สามแม่ลูกพ่อไปไหน”

เธอวางกรอบรูปลงไปหยิบภาพถ่ายชายหนุ่มคู่หนึ่งขึ้นมา

“คนไหนพ่อเด็ก” ศศิธรวางกรอบรูปลงอย่างไม่ใส่ใจแล้วจาม

ติดๆ กันจนจุกแดง

“ภูมิจำป๋ำ กำเริบอิกกะ” เธอหันมองแจกันดอกไม้มัดต้นเหตุของการแพ้ เธอใช้มือปิดปากปิดจมูก หยิบแจกันไปวางไว้ในตู้หีบ มือบางปิดประตูตู้แล้วจามจนน้ำตาคลอ เธอแพ้เกสรดอกไม้ โดยเฉพาะถ้าอยู่ในที่แคบหรือห้องส่วนตัวแบบนี้

ศศิธรหยิบยาแก้แพ้มากินเมื่อเห็นเหยือกน้ำคริสตัลหรูปริเวณมุมห้อง ปรับไฟในห้องเป็นไฟหรี่ ก่อนจะเดินลากขาไปที่เตียงทรงกลมขนาดใหญ่กลางห้อง ซึ่งใจว่าจะนอนดีใหม่ นายสองคนนั้นบอกคุณตาเจ้าของห้องไม่อยู่ แปลกดี ชื่อเดียวกับเธอแต่ความเป็นอยู่ต่างกันลิบ

“ญาติพี่น้องเธอทำฉันเดือดร้อนนะคุณตา เพราะฉะนั้นขออนริมๆ เตียงหน่อยละกัน” เธอทอดถอนใจอย่างสบายอารมณ์เพราะความนุ่มของเตียง หญิงสาวนอนพลิกไปพลิกมาก่อนจะหลับลึกเพราะฤทธิ์ยา

6เสียงกุกกักๆ บริเวณหน้าห้องเพนต์เฮาส์รูปปรากฏร่างสองหนุ่มซึ่งคนหนึ่งทำหน้าที่ประดุกถูกบังคับพาไปฆ่า แต่อีกคนสีหน้าระแวงระวังเต็มที ร่างสูงใหญ่เดินด้วยฝีเท้าเบาและเงียบที่สุด เมื่อมาถึงลิฟต์ซึ่งเวลาดึกสงัดไม่มีใครใช้เท่าใดนัก ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ร่างใหญ่ของผู้นำก็กระโจนเข้าไปแล้วหันมาดึงร่างของคนที่ทำหน้าที่ไม่ยอมไปเข้ามาด้วย

ฟิลลิปไปมองเจ้านายด้วยสายตาเอือมๆ “หนึ่แบบนี้คุณตราเอาตายแน่”

อัยการศึกยกไหล่ “เถอะน่า อย่างมากหมอนันท์ก็โทรไปด่า แต่ถ้าอยู่ให้เห็นหน้า ตราคลังเกลียดต้องจิกหัวใช้งานฉันชดใช้ค่าเสียหายแน่ คิดดูรถคันตั้งหลายล้าน รถใหม่ด้วย ฉันต้องทำงานหนักแค่ไหนกว่าจะชดใช้หมด นายเห็นใจฉันบ้างไหม” ใบหน้าหล่อเหลาแสดงสีหน้าราวกับต้องผจญทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

ฟิลลิปไปเอ่ย “เลิกเล่นใหญ่เถอะครับ แค่นี้เพราะกลัวว่าต้องทำงานก็พอแล้ว ผมเข้าใจ”

อัยการศึกทำเสียงขัดใจเมื่อถูกขัดคอ สองหนุ่มลงมายังลานจอดรถเพื่อเดินออกไปยังถนน แพนแรกคือลี้ภัยไปนอนโรงแรม แพนสองคือบินกลับตามกำหนดการเดิม แพนสุดท้ายเมื่อถึงเมืองไทยก็นอนรอตราศาลโทร.ไปดำ สองหนุ่มเข้าพักโรงแรมขนาดกลางที่ใกล้สนามบินที่สุดตามไอเดียของผู้ร้ายหนีคดี เพราะเกรงเอ็นวายพีดี²จะมาจับไปขังคุกขี้ไก่หากตราศาลไหวตัวทัน

ฟิลลิปไปเอ่ยท้วงติง “คุณอัยลี้มอะไรหรือเปล่าครับ”

อัยการศึกรู้ว่าผู้ช่วยพาหนีหมายถึงอะไร ไหนๆ ก็จะได้โดนตำลึงทำร้ายก็ให้ตราคลังเกลี้ยรับผิดชอบผู้เสียหายไปด้วยเลย ยิ่งนกสองตัวด้วยกระสุนนัดเดียว ไม่ถูกๆ ต้องทำผิดสองเรื่องโดนด่ารอบเดียว ใครจะฉลาดเกินเขาไปได้ เรื่องอะไรเขาจะอยู่อเมริกา กลับเมืองไทยไปกอดเมียจำหรือเล่นกับลูกดีกว่า พรุ่งนี้ตราคลังเกลี้ยมีนัดกับเจ้าพ่อลี้เรื่องร่วมทุน กว่าจะรู้ตัวเขาก็หนีไปไกลแล้ว เขาบอกเสียงน้อย

“นั่นก็รู้ลี้กิด แต่ต้องเข้าใจนะ ตอนนี้มีคามผิดใหญ่หลวงมาก ติดตัว ยายตานาเกลือนั่นถือเป็นการผิดเล็กน้อย ตราคลังเกลี้ยกลับมา ก็จ่ายค่าเสียหายเองแหละ อย่าคิดมาก”

คนคิดมากไม่น่าใช่ชานะ ฟิลลิปไปถอนใจเฮือกใหญ่ นึกสงสารหญิงสาวผู้โชคร้ายที่ดวงตกโคจรมาพบมนุษย์เหนือแสงแบบเจ้านายเขา อัยการศึกคำนวณแล้วว่รอดจากการทำงานชดใช้ แต่ชายหนุ่มลี้มไปว่าที่ร้ายกว่าตราศาลรออยู่ที่กรุงเทพฯ เขาเอ่ยเสียงน้อย

“เอาที่สบายใจครับ”

คนสบายใจเหล่มองคนพูดแต่ไม่แยแส นึกกระหึ่มยืมย่อง

² ตำรวจนิวยอร์ก (NYPD) กองกำลังตำรวจเทศบาลที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา ก่อตั้งปี 1845 หน่วยงานที่มีหน้าที่หลักในการบังคับใช้กฎหมายและการสอบสวนภายในห้าเมืองของนิวยอร์กซิตี้ ซึ่งเป็นหนึ่งในหน่วยงานตำรวจที่เก่าแก่ที่ก่อตั้งขึ้นในสหรัฐอเมริกา

เกลือเจอเกลือมันต้องเป็นมหันตภัยเกลือล้างโลกแน่ เขาบอกเสียงหนัก
พร้อมสีหน้ามันนอกมันใจ “เชื่อฉันรับรองชีวิตรุ่ง”

ฟิลลิปไปได้แค่คิดในใจ ‘รุ่งรุ่งดังเหวแน่ถ้าเชื่ออัยการศึก’

ประตุห้องเปิดเข้ามาโดยบุรุษร่างโตสองคน คนหนึ่งเดินเซๆ
โดยมีหนุ่มหน้าใสช่วยพยุง มือหน้าบิดไปปัดมาเมื่อถึงหน้าห้องนอน
เสียงแปร่งๆ เอ่ย “ไม่ต้องๆ ฉันเข้าห้องนอนเองได้ นายไปพักเถอะเกลน
ขอบใจมาก”

“แน่ใจนะครับ ผมพาไปส่งในห้องให้เรียบร้อยดีกว่า เพื่อเกิด
อุบัติเหตุ” เกลนเอ่ยท้วงบอสหนุ่มผู้กำลังยืนโง่งนอยู่ตรงหน้าห้องพัก
ส่วนตัวบนเพนต์เฮลส์หู้

“เชื่อเถอะน่า แค่นี้ฉันเดินเองได้ นายไปพักเถอะ ห้องพักแขก
ไว้อัยใช้อ้อย นายไปใช้ห้องทำงานนอนแล้วกัน” ตราศาลตบมือหนาลง
บนบ่าของผู้ช่วยเสียงดังปุกๆ แล้วเปิดห้องเข้าไปโดยไม่ยอมรับความ
ช่วยเหลือ

เกลนยืนถอนใจ บอสไม่ใช่หนักตี้มแต่โดนจิ้งจอกสาวเล่นไม่เชื่อ
เหตุผลที่ตราศาลไปไหนมาไหนโดยเฉพาะงานเลี้ยงยามค่ำคืนแล้วต้อง
มีเขาตามติด เพราะชายหนุ่มไม่ต้องการถูกพวกนางแบบที่หวังใช้แต่ได้
เล่นไม่เชื่อ เสียงเบือๆ ของเจ้านายบอกเขาว่า

“มันเปลือง” คนเกรงถูกแบล็กเมล์ห้วงเรื่องนั้นเรื่องเดียว เขาทำงาน
กับชายหนุ่มมาสี่ปี ตั้งแต่เรียนจบแล้วมาสมัครงานเป็นพนักงานฝ่าย
การตลาด แต่ผู้ชายคนนั้นมองเขาหนึ่งๆ แล้วถามว่า

“ถ้าบริษัทมีปัญหา คุณคิดจะทำอย่างไร ระหว่างลาออกกับคิด
ช่วยกอบกู้บริษัท”

เขาตอบไปตามความรู้สึกว่า “ลาออกครับ เพราะผมคงไม่สามารถ
แก้ปัญหาให้บริษัทใหญ่โตแบบนี้ได้เพียงแค่นี้ผมมุ่งมั่นเพียงอย่างเดียว
ผมเป็นแค่ยอดตัวเล็กๆ ที่จะช่วยทำให้ไม่ต้องตัดสินใจเลือกข้อแรก

ในอนาคต”

ชายหนุ่มยิ้มแล้วบอกเขาด้วยน้ำเสียงสุภาพติดชื่นชม “ยินดีที่ได้ร่วมงานกับนอตตัวเล็กๆ ที่จะทำให้บริษัทผมรุ่งเรือง”

เขาฝึกงานที่แผนกการตลาดจนครบสามเดือนก็ถูกเลื่อนไปเป็นผู้ช่วยซีอีโอแทนคนเดิมที่สูงวัยและกำลังจะลาออกไปใช้ชีวิตสงบๆ ที่แคลิฟอร์เนีย เขาถูกเทรนนางอายุสองเดือนโดยเป็นผู้ช่วยของผู้ช่วยอีกที และได้เป็นผู้ช่วยเต็มตัวในเวลาต่อมา และโดนสั่งให้ไปเรียนปริญญาโทต่อระหว่างทำงานไปด้วยโดยบริษัทออกทุนให้ก่อน ตอนนั้นเขาจบปริญญาโทแล้ว กำลังเรียนภาษาจีนและภาษาไทยเพิ่มเติมเพราะบอสมีแผนขยายตลาดไปสู่เอเชีย การทำงานกับตราศาลไม่ใช่เรื่องยากแต่ก็ไม่ง่าย บอสชอบตะลอนๆ ตรวจสาขาไปทั่ว ด้วยเหตุผลว่า

“จำไว้นะเกลน การเติบโตยิ่งใหญ่อาจเป็นเรื่องยาก แต่การรักษามาตรฐานให้ยิ่งใหญ่เหมือนเดิมนั้นยากยิ่งกว่า อย่าให้ความยิ่งใหญ่ทำให้มาตรฐานด้อยลง สินค้า การบริการ ความซื่อสัตย์ต่อผู้บริโภคที่วางใจต่อสินค้าทุกชิ้นของบริษัท ต้องได้รับมาตรฐานเดิมเหมือนครั้งแรกที่เขาสนับสนุนบริษัทจนเติบโตเช่นวันนี้”

เกลนเดินผ่านหน้าห้องพักแขกเพื่อไปยังห้องทำงานซึ่งมีห้องนอนเล็กๆ ไว้สำหรับเวลาบอสโหมงานหนักจนหลับคาห้องทำงาน คิ้วหนา สีเข้มขมวดมุ่นเมื่อประตูห้องถูกเปิดทิ้งไว้ เขายืนหน้าเข้าไปมองก่อนตัดสินใจเปิดไฟทางเดินหน้าห้อง หนุ่มเกาหลิครึ่งเดียวกวาดตามองรอบห้องซึ่งว่างเปล่าไร้สิ่งมีชีวิตอย่างสงสัย

“บอสมีหนักถึงขั้นลืมหิวเพราะไม่มีใครอยู่บ้าน ท่าทางสองคนนั้นจะไปเที่ยวไหนก่อนกลับเมืองไทยกระมัง” เขารู้จักัยการศึกษิตีเพราะชายหนุ่มเป็นบุคคลที่น่าจดจำอยากจะลืมนั่น เขาแปลกใจที่ัยการศึกษิตีมาเป็นน้องเขยของพี่น้องแแนชโซ่ได้อย่างไร ในเมื่อสองพี่น้องอื่น ๆ จะบิบบคอัยการศึกษิตีทุกครั้งที่เจอหน้า

“ดีเหมือนกันไม่มีใครอยู่ พักห้องนี้สบายกว่าห้องนั้นเยอะ”

หนุ่มหล่อหน้าตาสายเกาหลีแต่ตัวโตเหมือนหนุ่มอเมริกันดั้งเดิม เดินผิวปากอารมณ์ดีเข้าไปอาบน้ำ คืนนี้ขอนอนให้เต็มอิม พรุ่งนี้วันหยุด บอสนอนุญาตให้ตื่นสายได้

ดราศาลเดินเข้าห้องนอนด้วยความเคยชิน มือหนาปลดเสื้อผ้า ถอดทิ้งทีละชิ้นๆ เพราะไม่มีอารมณ์มารักษาความเป็นระเบียบตอน หัวหมุนแบบนี้ เขาสลัดปราการด่านสุดท้ายลงพื้นข้างเตียงแล้วคลาน ขึ้นไปนอนโดยไม่สนใจจะอาบน้ำเหมือนเช่นทุกครั้ง แม้จะสิ้นหัวแต่เขาก็ ไม่ได้ไร้สติ แค่กระบวนการทางความคิดแปรปรวนเล็กน้อยถึงปานกลาง ร่างหนาหนักเปลือยเปล่ากำลังไปกลางเตียงควานหาหมอนข้าง มากอดเหมือนเช่นทุกคำคืน นัยน์ตาคู่คมหลับลงและเข้าสู่นิราโดย ท่อนแขนแกร่งรัดหมอนข้างนุ่มน่มหอมกรุ่นไว้แน่น คิ้วสีเข้มขยับไปมา เมื่อฝ่ามือหนาคว้าบางอย่างกลมๆ แน่นๆ ใหญ่ล้นมือแต่หนุ่มละมุน ชวนบีบ เขาบีบสิ่งแปลกปลอมเล่นยิ้มๆ รู้สึกถูกใจจึงขยำเล่นอย่างมันมือ ย้ายไปกอนนั้นกอนนี้อ่างเปลิดเปลิน

“อิม... ถ้าทำพัพพ์ลงเบ้งนุ่มๆ แบบนี้ลูกค้ำคงชอบ” เขาลืมตา จ้วเจียขึ้นในความสลัวของแสงไฟซึ่งถูกเปิดทิ้งไว้บริเวณหน้าห้องน้ำ โบกหน้าคมผงกหัวขึ้นมองก่อนจะแดงกายลุกขึ้นยกมือกุมขมับเพราะ หัวหมุน นึกดำเลขาฯ สู้รู้ในใจที่ทะเล้งพาเขามาส่งเป้าหมายแรกที่ตั้งใจไว้

“ไ้อ้บ้ำเกเลน บอกว่าให้พากลับบ้าน ดันพามาหาหญิง นี่มันยังไม่โทร.บอกให้ยายนีกลับไปเทรวะ” เขาตั้งใจจะไปหาความสำราญต่อ หลังงานคืนนี้ตามประสาหนุ่มโสด เมื่อปิดโปรเจกต์ใหญ่ได้สำเร็จจึงอยาก ฝ่อนคลายบ้าง หลังจากมุงมันกับงานนี้มาถึงหนึ่งปีสี่เดือนสิบสองวัน สามชั่วโมงสี่สิบนาที่สามสิบสองวินาที คนแมนตัวเลขคิดคำนวณในใจ แม้จะมีสติแว้ๆ แหว่งๆ แต่เรื่องตัวเลขประสิทธิภาพชัดเจน

มือหนาอีกข้างซึ่งยังค้างบนพัพพ์ลงเบ้งสะกิดปลายยอดซึ่งหดเกร็ง ราวเม็ดเซอร์รี่บนหน้าค้ำก เขากวาดตามองโบหน้าน่ารักแบบสาวเอเชีย

แม้จะไม่ชัดเจน แต่หญิงสาวคนนี้มีรูปร่างหน้าเหมาะกับการแต่งหน้าได้หลากหลายรูปแบบ เขาสลัดหัว “ยายพัฟฟ์นี่น่ากินแฮะ เออวะ ไหนๆ ก็มาแล้ว ไม่กินเดี๋ยวเสียของ”

เขาเอื้อมมือเปิดโคมไฟเพื่อให้แสงสว่างชัดเจนเด่นสง่า จะกินทั้งที่ ต้องให้ชัดๆ เขามองใบหน้าอ่อนใสราวเด็กหญิง ผมนสีเข้มยาวสลวย เคลี้ยไหล หัวใจเต้นแรงแปลกๆ เมื่อถึงผ้าห่มออกพ้นร่าง เขาไม่เคย รู้สึกตื่นเต้นกับหญิงสาวคนไหนมาก่อน แม่แต่แฟนคนแรกที่เคยคบหา เขาขยับอย่างระวังเมื่อหญิงสาวปรี๊ดต๊านมองพร้อมเอ่ยเรียกเสียงหวาน

“แอสตัน คูซเซอร์” เธอยิ้มหวานเอ่ยถามเสียงจ้วเจีย “มาหาทำไม ดีๆ ดีๆ ค่ะที่รัก วันนี้ง่วงมาก ขอนอนต่อก่อนนะ”

ตราศาลก้มลงมองแก้มใสอย่างมันเขี้ยว “หน้อย...มาทำงาน ยังนี่ถึงแฟน มันน่ารัก เอ๊ะ!”

เธอหัวเราะเสียงจ้วเจีย ขยับตัวลุกขึ้นซุกโซ่ใบหน้ากับแผงอกกว้าง เปลือยเปล่านั้นหอมอ่อนๆ เชิญชวนให้หลงใหล หญิงสาวหัวเราะคิก เมื่อหน้าท้องเนียนลัมผัสบางอย่างซึ่งกำลังตื่นตัวขยายใหญ่

“แหม ตัวจริงใหญ่กว่าในทีวีอีกนะที่รัก แบบนี้เราจะทำกันได้หรือ พาเล็ดต๊ตเล็กแบบเค้าเกรงจะรับไม่ไหว” หญิงสาวหัวเราะร่วนแล้วจวบ เปะปะไปทั่วแผงอกกว้าง บ่นพึมพำ “เฮ้อ จิ้นมาจนจะสามสิบละ ที่รักจำ เปิดจิ้นให้หน้อย”

ตราศาลกลืนน้ำลายเมื่อยายชีเซายังเพื่อชวนสยิวชานทรวง ซ้ำยัง เสียดลีเรือนกายกับร่างกายเขาด้วยลีลาเช็กซีเหลือร้าย “นี่เขาเมาหรือ ยายพัฟฟ์นี่มูมพาเล็ดต๊ตเล็กหีนกันแน่วะ”

มือหนาถมขมับเมื่อยายพัฟฟ์นำพิดโถมร่างมาก่ายกอด เขา ร้องครางเมื่อหญิงสาวป้ายมือไปมาบนหัวลูกชาย ปึกปึกลูกรักชื่อที่

³คริสโตเฟอร์ แอสตัน คูซเซอร์ เป็นนักแสดงชาวอเมริกันและรู้จักกันดีในสหรัฐฯ ด้วยบทบาทการแสดงเป็น ไอเคิล เคลโซ ในละครโทรทัศน์เรื่อง *That '70s Show* เขาเป็นผู้สร้าง ผู้ผลิตพิเศษ และโฮสต์ของ MTV มีชื่อเสียงมาจากบทในภาพยนตร์เรื่อง *เปลี่ยนตายไม่ให้ตาย* และ *วิรบุรุษพันรู้อัดฝ่าทะเลเดือด*

ไฉนน้องเขยวิปริตตั้งให้ แต่เขาดันจำติดหูกมาซะได้ ปีกปีกเริ่มตื่นตัวผองาด
ชูชันพร้อมออกศึกเต็มทีเมื่อได้กลิ่นขนมหวานที่ห่างหายไปนาน ตราศาล
คำนวณในใจ ไม่ได้กินขนมหวานแค่นั้นแล้ว อู๊ตะ! ปีกว่า เขากลอกตา
ไปมา นึกสงสารลูกชายที่อดอยากปากแห้งเพราะพ่อแม่บ้งงาน

มือหนาดันร่างบางนุ่มมือออกห่าง ยิ่งมองยิ่งน่ากิน เลือดหนุ่ม
พลุ่งพล่านเมื่อเห็นพัฟฟ์นุ่มสองแผ่นขาวผ่องราวกับไม่เคยสัมผัสแป้งฝุ่น
หรือแป้งผสมรองพื้นมาก่อน เขาคราง

“ชาวออร่าสว่างวาบอะไรแบบนี้แม่คุณเอ๊ย เอาใจดีวะ จะกินหรือ
ไม่กิน แฟนคนอื่นน่าเบื่อตายเรื่องหึงหวง” เขาก็มองร่างบางที่นอนซบ
แผงออกกว้างแล้วนึกบางอย่างได้ “จิ้น หมายถึงจิ้นไหนวะ จิ้นเพ้อๆ
หรือจิ้นผุดผ่อง เอวอะจ่ายเงินแล้วนี่ต้องกินให้คุ้มเงิน” เขาจับร่างบาง
วางลงบนที่นอน ผสมสลุยสี่เข็มแผ่กระจายเต็มหมอน เธอครางอืออือ
อือมหวานแล้วหลับต่อ

ตราศาลส่ายหน้า “ยายชี้เซาโดนมอมยาหรือเปล่าวะ อะไรมันจะ
หลับนำขี้ขนาดนี้” เมื่อร่างบางพลิกตัวกลับมายอดพัฟฟ์นุ่มล่อตา
ก็พาสติกระจาย เขาสบถเสียงพรว “ให้ตายเถอะยั่วขนาดนี้ กินให้อิ่ม
เลยเถอะ”

เขาโน้มกายลงไปหา เลิกคิดเลิกคำนวณหยุดสมองสั่งงานทุกอย่าง
ตอนนี้สนใจแต่พัฟฟ์นุ่มนุ่มสองแผ่นตรงหน้าก็พอ ริมฝีปากหยุกหนา
สีชมพูอ่อนคล้ายสตรีชบเม้มผิวเนื้ออ่อน ร้องครางเมื่อถูกใจทั้งรสสัมผัส
และกลิ่นหวานๆ

“ไปแอบอยู่ไหนมาแม่คุณ น่าจะมาให้ชิมตั้งนานละ อร่อยๆ
แบบนี้ขอผูกขาดปีนโตเลยแล้วกัน” เขาไล่ปลายลิ้นสากไปตามผิวเนื้อ
มีหนาดิ่งเลื้อยออกจากร่างบางซึ่งครางอืออือประทุ้ง เขาประทับริมฝีปาก
แนบริมฝีปากเรียวเล็กสีชมพูหวานของเธอเป็นการแหกกฎของตน
ครั้งแรก เขาไม่จูบผู้หญิง นั่นคือกฎข้อแรกของความสัมพันธ์ จะพัดกัน
มันแค่นั้น แต่เขาไม่ปรนเปรอใครเหมือนที่กำลังละเลียดชิมยายพัฟฟ์

พาลีต์ต์เล็กตรงหน้า

ตราศาลฆมวดคิ้วเมื่อรู้สึกถึงความไม่เป็นประสาของหญิงสาว เธอจวบตบแต่เงอะๆ ะๆ แปลกๆ เขาเลียริมฝีปากจิ้มลิ้มนุ่มหวาน ผสานกับความเร้าร้อนดูดีมี รู้สึกพอใจจิตใจหวระหายกว่าครั้งไหน

“ยิ่งชิมยิ่งอร่อย ดิดใจละ จองเลยละกัน” ฝ่ามือหนาบีบพัฟฟ์ นุ่มมืออย่างถูกใจ ไบหน้าสากระคายไรหนวดซุกใช้พัฟฟ์สองก้อนนุ่มมือ หวานหอมอย่างเมามัน เขาตรงฮึดแบบสติหลุด เหมือนเด็กชายประกอบ หุ่นยนต์สำเร็จแล้วอยากประกาศให้โลกรู้

“โอ๊ย ถูกใจไว้วัย ของดีแบบนี้ไอ้เกลนไปหามาจากไหนวะ ลีนปี ต้องให้โบนัสเพิ่มสักสิบเปอร์เซ็นต์” เขายกร่างอ่อนระทวยสะลึมสะลือ ขึ้นทั้งตัว

เธอปรือตาขึ้นมองชี้หน้าบ่นพึมพำๆ “เนาะ ลักหลับจ่ายหนักนะ บอกก่อน”

“ได้เลยจะหุนหัว กินเสร็จจะจ่ายให้พิเศษกว่าใครนะจ๊ะ”

เธอพยักหน้าหงึกๆ พร้อมรอยยิ้มหวาน เขาลอกคราบปรากราด ด้านล่างออกอย่างง่ายดาย กวาดตามองพาลีต์ต์เล็กตรงไทย

“ไม่เล็กเท่าไร ขนาดกำลังดีแบบพกพา ฮีม...รุ่นลิมิเต็ดดิชั่นก็ได้แบบนี้” ปลายนิ้วสากระคายแบบบุรุษลูบลำพาลีต์ต์เล็กน่ารักกำลังกินอย่างถูกใจ แปรงคาบูกิขนอ่อนนุ่มขนาดพกพาเหนือพาลีต์ต์ชวนเซ็กซีมากกว่าน่ารำคาญ

“แม่คุณเอ๊ย ใครหนอช่างสร้าง น่ารักนะ” เขาก้มลงจวบใช้ผิวกาย หอมนุ่มละมุนมือไปทั้งเนื้อทั้งตัว “ถ้าทำพัฟฟ์รูปร่างแบบนี้สาวๆ จะชอบใช้เป่าวะ” เขาบ่นพึมพำๆ ก่อนจะก้มลงพอนพินัดแฉะเปิดตลับพาลีต์ต์ นำคันทาอย่างลึบตาย

“หอมจัง นุ่มหวานสีสวย โอ๊ย อะไรมันจะดีแบบนี้ เอาไปยี่สิบเลย ไอ้เกลนโบนัสปีนี้” ชิวหาร้อนชุ่มชื้นชอกชอนครีมบลัชสีหวานเนื้อนุ่มอย่างถูกใจ

เขาเลื่อนกายขึ้นสูงเวาะขึ้นชมฟ้าฟุ้งนุ่มนึ่มลีลมพระเรืออย่างถูกใจ ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่รู้เบื่อ ผ่ามือหนาแยกขยายสะโพกนุ่มมือเพื่อเตรียมการ เปิดพาลีต์ดีเล็ก รีมฝีปากรื้อนขบเม้มผิวกายนุ่มละมุนลิ้น เธอครางเสียงแผ่วคล้ายคนละเมอ ร่างบางบดเบียดเข้าหาราวลูกแมวเคลอเคลียเจ้าของ เขาตัวสั่นระริกเมื่อปุกปิ๊กเริ่มชำแรกฝ่าพาลีต์ดีเล็กทีละนิดๆ เชื่องช้า นุ่มนวล เธอครางรับ ไบหน้าไลชมวอดมุ่น ความคับแน่นที่สัมผัสสรวกับลิปต์แก้วพาส์นสวรรค์

“โอ...ดีสุดยอดเลยแม่คุณ” สัมผัสเธอทั้งนุ่มนวลคับแคบ เขาหยุดชะงักเมื่อรู้สึกถึงบางอย่างที่ขวางกั้นปุกปิ๊ก เขาขยับออกมาก่อนบุกเข้าไปอีกครึ่งเพื่อความแน่ใจ นัยน์ตาคู่คมเบิกกว้างจ้องมองไบหน้าขาวใสอย่างคาดไม่ถึง “จิ้นผุดผ่องนี่หว่า”

ศศิธรปรือตาขึ้นมองไบหน้าคมเข้มนัยน์ตาคมกริบ รีมฝีปากเรียบบางสีอ่อนด้วยประกายตาเลื่อนลอย งงๆ มีนฯ คล้ายอยู่ในความฝัน ฝันถึงพระเอกขวัญใจ แต่ทำไม่รู้สึกจริงกว่าทุกครั้ง เธอยิ้มอ่อนปนเพิ่มพ้ำ “ที่รักขาจัดเลยคะ อยากเสียดใจจะขาด” เธอหัวเราะคิกคาวเด็กหญิงซุกซนมากกว่าสาวกร้านโลก

ตราศาลโหน้ไบหน้าคมจูบริมฝีปากยั่วเข้าพร้อมกตร่างแน่นหนักผ่านปรการาดานสำคัญไปอย่างตึ่มดำขึ้นอกขึ้นใจในรสสัมผัส ร่างบางสะดุ้งเหือกดินซลุกๆ เขาเอ่ยปลอบ “ซูว์ๆ เจ็บนิดเดียวเดี๋ยวมันจะที่รัก”

ศศิธรตื่นเต็มตาและรับรู้ว่ “ไม่ใช่ฝันหรอนี้” เธอจ้องไบหน้าหล่อเหลาใจทรมตาเขียว หญิงสาวเบ้หน้าร้องไวยวาย “ไม่เอา เจ็บๆ เอาออกไปนะ”

ตราศาลลือกวางเธอไว้แน่นไม่ยอมผ่นอบปรน เคลื่อนไหวร่างกายเนิบนาบนุ่มนวล เธอเบิกตากว้างร้องคราง “ไม่ๆ ไม่เอา โอ...ทำงดีล่ะ”

ตราศาลยิ้ม “ผมบริการสุดฝีมือเพื่อคุณคนเดียว ชอบไหมที่รัก” เขายิ้มยั่วเข้าพร้อมสำรวจพาลีต์ดีเล็กอย่างสนุกสนานกับสีหน้าตื่นตะลึงของเธอ นัยน์ตาสีนิลไหวระริก ครางพะแผ่วรับสัมผัสซึ่งเธอ

กำลังสับสนระหว่างความแปลกใหม่ที่ได้รับกับความรู้สึกถูกผิดในจิตใจ

“โอ...นั่นเลยคุณอร่อยที่สุด ผมว่าคืนนี้คงอีกยาว” เขาหอบกระเส้า เคลื่อนไหวร่างใหญ่โตเนิบนาบผสมเร็ว เรียวขาขาวนวลเกี่ยวกระหวัด รัศเอาสบแนบแน่น ฝ่ามือหนารั้งสะโพกมนนุ่มมือแนบชิดมาศคารา แห่งโตอวบอ้วน

“ฮือ...” เธอครางรับสัมผัสเสียงแผ่ว ฝ่ามือเล็กนุ่มผลักแพงออก กว้างบิดร่างหนี แต่สัมผัสร้อนรุ่มแผดแซบตามติด

“เป็นไงจ๊ะ โดนใจใหม่ บริการสุดฝีมือปรุงรสสุดแซบแบบนี้หา ไม่ได้แล้ว” เขาบอกเสียงพรั่า เหงื่อโซมกายเมื่ออากาศจะเย็นสบาย

“อื...ตัวลมหกพอได้แล้ว ฉันทจะตายแล้วไอ้บ้ากาม”

“แนะมีดำแก่เขิน อร่อยก็บอกมา ไม่ต้องเหนียม วันนี้ชิมแบบ เบสิกไปก่อนเพราะยังใหม่อยู่ วันอื่นจะให้ชิมแบบแอดวานซ์ โอ...เยี่ยม อะไรเช่นนี้ พาเล็ดต์เล็กแต่กินอร่อย ขอผูกขาดเลยนะจ๊ะ” เขาจ้อง นัยน์ตาคู่สวยซึ่งไหวระริกไปด้วยไฟพิศวาสที่เขাপرنเปรอให้

“ไอ้บ้ากาม ฮือ” เธอบิดร่างหนีความรุ่มร้อนที่ถาโถมลงมาหารัวเร็ว ครางเสียงสั้นเหมือนไม่ใช่เสียงตัวเอง

“บ้ากามหนักมากบอกตรง พาเล็ดต์คุณต้องรีบคิกหนักหน่อย นะเมียจ๋า นั่นเลย โอ้ย...มันถึงใจอะไรแบบนี้” เขาครางพसानคำราม เมื่อความร้อนระอุเหตุการณ์ไกล้มถึงจุดระเบิด เธอกริตร้องบีบรัดลึกล้ำ แสนหวานจนใจเขาแทบขาดรอนๆ ไบหน้าคมแห่งนงนยยามพำปึกปึก ฟุ้งทะยานเข้าหาพาเล็ดต์ไซซ์น่ารักเหมือนสายน้ำบาดล้งยามฤดูน้ำหลาก ลั่นสะท้านไปทั้งกายเมื่อกระแสน้ำเซียวกรากซัดสาดใส่ร่างบางจนชุ่มโชก

ตราศาลโอบร่างนุ่มขึ้นเหนือเข้าหากายหนา กกกอดเธอไว้แนบ แพงออกกว้างราวเกรงเธอจะหายไปในอากาศ ศศิธรใจเต้นแรง กาย นุ่มนิ่มอ่อนระทวย หญิงสาวมองสบตาคู่คมซึ่งเปิดเปลือยความรู้สึกว่า เขาสุขสมแค่ไหน เธอจึงหน้ากล่าวหาครางไทยเมื่อเขาขยับร่างบอก เสียงพรั่า

“อีกสักรอบนะที่รัก ปูกีบักอดอยากมานาน พอเจอพาลีต์ดีตฤ์ใจ
ขอกินเพิ่มหน่อย”

คติธรรลอกตาขึ้นฟ้าหมดแรงต้านทานเมื่อเขาบดจูบปิดปากพร้อม
กักเธอไว้ทุกทิศทาง ได้แต่ดำในใจ ‘ไ้บ้ำกามจอมลามก ฉันทหลุดไปได้
นายตายแน่’ เธอมองนาฬิกาซึ่งอีกไม่ถึงชั่วโมงฟ้าก็สว่างแล้ว แต่ร่างหนา
หนักยังแรงดีไม่มีตก จากกินจานแรกจานสองเข้ามาจานที่เจ็ด ไ้บูกีบัก
จอมตะกละก็ยังคงกักกินเธออย่างมูมมาม ค่อยดูเถอะ...เธอกรี๊ดร้อง
เมื่อเขาพาไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างสวยงามอีกครั้ง เธอปรือตาขึ้น
มองใบหน้าคมซึ่งก้มลงมาจูบแก้มเธอเอ๋ยชื่นชมเสียงพรว

“เมียจ้าร่อยที่สุด พักก่อนนะเดี๋ยวพาลีต์ดีแตก”

เธอกลอกตาไปมาหมดแรงดำ ถ้ามันจะแตกน่าจะแตกไปนานแล้ว
ห่วงเข้าไปไหมไ้บ้ำกาม นิ้วเรียวยเล็กสั้นระริกเมื่อถูกพลิกตัวมากอด
แนบแน่น เขาระชิบบอกแนบใบหู

“ผมชื่อตราศาล พาลีต์ดีคุณผมจองนะ”

เธอหลับตาเมื่อความว่างเข้าครอบงำ ‘ไ้ยาแก่แพ้บ้ำ พรุ่งนี้จะเททิ้ง
ซักใครก็ได้ให้หมด รวมทั้งนายด้วย ไ้บ้ำกาม’

ตราศาลมองใบหน้าด้านข้างของหญิงสาวอย่างสนใจ เธอไม่นำมา
ทำอาชีพนี้ แต่ช่างเถอะ คนเรามีความจำเป็นไม่เหมือนกัน ถ้ามีทางเลือก
อื่นเธอคงไม่ใช่วิธีนี้ เขาเสียอีกที่โชคดีที่พบเธอคนแรก นัยน์ตาคู่คม
มองเพดานห้อง คิ้วหนาขมวดมุ่น

เขาผงกหัวขึ้นมองรอบห้อง “เฮ้ย...นี่มันห้องเรานีหว่า” มือหนา
กุมขมับเพราะขยับกายเร็วเกินไป เขามองห้องส่วนตัว มองหญิงสาว
แปลกหน้า

“เกล่น ไ้เลขาฯ สู้รู้ผู้หวังดี มันให้หญิงสาวคนนีมารอที่บ้าน
เพราะหวังจะให้ช่วยเขาจากสารกระตุ้นในร่างกายแน่ๆ”

เขาทิ้งกายลงนอน แม้จะไม่พอใจนักเพราะลูกน้องแหกกฎ แต่
เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพอใจร่างบางในอกนี้มากแค่ไหน

“ยกให้ครั้งแล้วกัน เกลนเลขาฯ ยอดเยี่ยมแห่งปี”

เขากอดร่างบางแน่นหลับตาลงพร้อมรอยยิ้ม รู้ลึกมีความสุขและ
อุ่นที่สุดตั้งแต่เคยนอนบนเตียงนี้

บทที่ 2

เกลือจับเกลือ

6 ชั่วโมงใหม่ เกลนเดินงัวเงียออกมาจากห้องพักด้วยชุดอยู่บ้านแบบง่ายๆ ซึ่งเขามีติดรถไวย์ามออกกำลังกายหลังเลิกงาน หนุ่มเกาหลีสไซ์ซ้ออเมริกันยีนบิตร่างหนาไปมาหน้าเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม เขาลงมือเตรียมมือเช้าซึ่งผ่านไปนานหลายชั่วโมงแล้ว นัยน์ตาเรียววิหิตาเพราะเพิ่งตื่นนอนและไม่ลืมเหลือบมองประตูห้องบอสเล็กน้อย

“วันนี้บอสตื่นสายเป็นเรื่องมหัศจรรย์สุดๆ ปกติเจ็ดโมงก็ตื่นมาพิตหุ่นแล้ว สงสัยเมื่อคืนมีหนักผสมอดนอนมาหลายเดือน ซ้ำโดนยาบ้าบออะไรของยายคาร่าเข้าไปอีก ไม่น้อก็ไม่ใช่คนแล้ว”

เขาคดเครื่องต้มกาแฟแล้วหันไปทำแพนเค้กง่ายๆ และไม่ลืมปิ้งขนมปังเกรียมๆ ใไว้ให้บอสด้วย หลังจากทำอาหารมือส่ายไกล้เที่ยงแบบง่ายๆ สำหรับตนและบอส เกลนยกถาดอาหารสำหรับตนเองไปยังริมระเบียงกระจกใสเพื่อมองความสดชื่นของต้นไม้จากเซ็นทรัลพาร์ก ซึ่งเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ของเมือง

เขายกถ้วยกาแฟขึ้นจิบแล้วพนพรวดออกมาเมื่อได้ยินเสียงกรีด

ของหญิงสาว ร่างสูงใหญ่ลุกพรวดหันซ้ายหันขวาหน้าตาตื่น ก่อนจะ
อ้าปากค้างเมื่อเห็นบอสหนุ่มคนเก่งวิ่งพรวดพราดออกมาจากห้องนอน
ทั้งที่...เปลือยทั้งตัว พร้อมเสียงแหลมสูงของสตรีดังออกมาจากในห้อง

“ไอ้ผู้ร้ายเห็นกาม นายต้องชดใช้ค่าเสียหายยับเยินแน่” ศศิธร
อยากกระโจนไปกัดไอ้ผู้ชายหน้าแปลกที่ยืนแก้ผ้าหัวฟวมองเธอเหมือน
ตัวประหลาด หมัดกันความบริสุทธิ์ที่ผุดผ่องถูกไอ้กระตึงตักมันเจาะพรุน
หมดแล้ว

“นี่แม่คุณ จะกรีดร้องโวยวายทำไม รู้ไหมที่นี่เพนต์เฮาส์หรูระดับ
ลิบล้ำนเหรียญ ฉันลิควรรคิดค่าเช่าห้อง ค่าผ้าห่ม ค่าเตียงนอน รวมทั้ง
ค่าตัวปู้กปู้กที่มันลำบากเปิดตลับพาล์ดต๊ดเล็ก ๆ แคบ ๆ ฝืด ๆ ของเธอ
เข้าไปจนถูกรีดแทบขาดใจตาย ฉันคิดแบบเหมาจ่ายเธอติดหนี้ฉัน
สองแสน ถ้าไม่มีเงินสด ฉันสปอร์ตให้แบ่งจ่ายได้ แต่อย่าคิดเบี้ยว
ฉันเอาตาย คินนี้จ่ายดอกเบี้ยยสามรอบด้วย”

“กล้าเรอะ! ไอ้กระตึงแดดเดียว”

“กล้าไม่กล้าก็แก้ผ้าพร้อมแล้ว”

“กรีด...ไอ้โรคจิต ไอ้บ้ากาม ไอ้ใจรข่มขืน...ไอ้ใจกรรมใหญ่”

ปัง!

ตราศาลรีบปิดประตูเมื่อหญิงสาวจะวิ่งมาหา เขายืนฟังประตู
ห้องนอนสบตาเกลนซึ่งยืนมองเขาเหมือนเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก เขา
อยากหาอะไรขว้างหัวมันเมื่อเกลนครางแบบอิจฉา

“ฮู้ย...ปู้กปู้กบอสยวใหญ่อวบลำนาริษา”

เขาขยับไปยืนหลังเคาน์เตอร์เพื่อซ่อนปู้กปู้กจากสายตาริษาของ
ไอ้เกาหลีมึนปม “ที่งเสร็จก็ไปหาอะไรมาให้ฉันใส่ด้วย”

ตราศาลอยากจะทำเมื่อเกลนเดินยิ้มกริมไปห้องพักแขกแต่ยัง
แอบชำเลื่องมองส่วนล่างของเขาแบบสนใจ เขายืนมือไปปรับชุดคลุมจาก
เกลนมาสวมพร้อมสะดุ้งไปตามๆ กันเมื่อเสียงใสๆ ติดหึ้มๆ ยังชูชู่่า
เป็นระยะดังลอดออกมาจากห้องนอน

เกลนชี้มือไปยังต้นเสียงเอ่ยถาม “ใครครับ”

“ก็สาวที่นายหามาให้ไง เตียวฉันจะดำเนินหน้าที่หลังฐานพาผู้หญิงแบบนั้นกลับบ้าน แต่คนนี่ถือเป็นพิเศษจะไม่ดำ แต่ครึ่งหน้าห้ามทำ”

“ผู้หญิงที่ไหน ผมไม่ได้พามาละ เมื่อคืนบอสบอกมันหัวเพราะโดนยาปลุกอารมณ์ผสมไวน์ ไม่อยากพลาดไปยุ่งกับผู้หญิงอันตราย ให้ผมพากลับบ้านเลย”

เมื่อคืนบอสถูก करा โจรท์ ซึ่งเป็นนางแบบคนหนึ่งที่มาร่วมงานแอบวางยาในเครื่องดื่ม แม้จะไม่มากมายทำให้ขาดสติ แต่ก็ถูกกระตุ้นได้ง่าย เขาเห็นด้วยตาตนเองตอนยายนางแบบนั้นแอบใส่ยาบางอย่างในแก้วไวน์ของบอส แต่ห้ามบอสดื่มไม่ทันเพราะมีแขกผู้มีเกียรติท่านอื่นยื่นคูดอยู่ด้วย หลังจากมีโอกาสเขาก็แอบบอกบอส ซึ่งตอนนั้นเริ่มมีนเล็กน้อย บอสจึงบอกให้เขาประกบตัวไว้แล้วหาโอกาสซึ่งออกจากงาน เขาจึงพากลับมาที่นี่เพราะบอสบอกว่าลับลักตื่นคงดีขึ้น

ตราศาลมองหน้าลูกน้อง “นายแน่ใจว่าไม่ได้หามา แล้วเมียฉันหล่นมานอนรอบนเตียงได้ยังไงวะ” เขายกมือขึ้นกุมขมับนึกทบทวนเพนต์เฮาส์มีระบบรักษาความปลอดภัยชนิดที่เรียกว่าดีมาก กล้องวงจรปิดรอบทิศ ทุกชั้นทุกทางเดิน ลิฟต์ส่วนตัวต้องมีรหัสผ่าน แม้จะใช้ลิฟต์ส่วนกลางขึ้นมาได้ในกรณีมีบุคคลที่ไม่ได้นัดหมายมาหา

ทุกคนต้องติดต่อเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยเพื่อสแกนลายนิ้วมือเพื่อใส่ข้อมูลในระบบ เมื่อผ่านมาตรฐานความปลอดภัยเจ้าหน้าที่ถึงจะอนุญาตให้ขึ้นมารอด้านบนได้ แต่ก็เข้าห้องไม่ได้เพราะประตูห้องมีระบบรักษาความปลอดภัยขั้นสูง ทั้งรหัสปลดล็อก ทั้งคีย์การ์ดซึ่งยากต่อการเจาะระบบถ้าไม่ใช่แฮกเกอร์มีระดับพระกาฬ

ห้องเขาคคนที่รู้รหัสและมีคีย์การ์ดเข้าห้องมีไม่กี่คน น้องชาย น้องสาว เกลน และ...ไอ้น้องเขยसारเลว เขาเห็นมองรอบห้องเอ่ยถาม

“อัยการศีกไปไหน”

“ไม่อยู่ นะครับ เมื่อคืนผมนอนห้องพักแขกเพราะไม่มีใครอยู่ คิดว่า

เมื่อคืนคุณอัยคงออกไปเที่ยวก่อนกลับเมืองไทย จึงไม่สงสัยอะไร”

เกเลนผละไปรับโทรศัพท์เมื่อเสียงมือถือของชายหนุ่มดัง

ตราศาลย่องไปเกาะบานประตูแอบฟังเสียงเมียซึ่งยังดำเขาอยู่ แต่
ดียวอย่างที่เมียเป็นคนมีสติ ไม่ฟังข่าวของ ปกติผู้หญิงโกรธชอบทำลายของ
สมเป็นเมียตราศาล รู้ค่าของสิ่งของและเงินตรา เขาหันไปมองเมื่อเกเลน
เดินมาหน้าตาเคร่งเครียด

“เอ็นวยพิติโทร. มาบอกว่าพบรถบอสประสบอุบัติเหตุอยู่ข้างทาง
นอกเมือง คุณอัยกับฟิลลิปไปอาจถูกพาไปส่งโรงพยาบาลที่ไหนแน่ๆ
หายไปทั้งคืนแบบนี้” เกเลนมองนาฬิกา เขาจองตัวกลับเมืองไทยให้
สองหนุ่มนั่นที่ยวบินเก้าโมงเช้าวันนี้ ผ่านไปสามชั่วโมงตอนนี้ตกเครื่อง
ไปเรียบร้อยแล้ว

ตราศาลครุ่นคิด รถพัง คนหาย เมียมานอนรอบคนเดียว เขา
ตัวตตามองเกเลนซึ่งยืนโทร. สั่งให้พนักงานที่บริษัทช่วยกันโทร. เช็กข่าว
ไฉ่ห้องเขยเก็บตก อัยการศึกษาดเจ็บไม่มีทางเจ็บแบบนี้ เพราะหายา
มาเพียงแบบไฉ่บ้านันมีระบบตามตัว มันจะเป็นจะตายไม่ถึงสองชั่วโมง
ศูนย์คอมพิวเตอร์ซึ่งถูกตั้งระบบให้ติดตามความเคลื่อนไหวของสมาชิก
พาลาดิโนก็รายงานไปยังคนสำคัญในครอบครัวแล้ว

บั้ง!

สองหนุ่มมองหญิงสาวรูปร่างผอมบางหน้าตาเอเชียผิวขาวเหลือง
นวลเนียน ผมยาวดัดลอนสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งยืนจังก้านัยน์ตาวาวเหมือน
อยากจะเชือดใครสักคน

“ไอ้โจรกรรมใหญ่ คิดว่าจะหนีพ้นหรือ” ศศิธรมองชายหนุ่ม
ร่างโตผิวสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าเหลี่ยมคมกรามใหญ่ นัยน์ตาคมกริบ
มีไรหนวดจางๆ แนบสันกรามและเหนือริมฝีปากสีอ่อน หญิงสาวชี้หน้า
แว๊ดเสียงเซียว “มาคุยกันให้รู้เรื่องไอ้โจรกรรมใหญ่”

เกเลนเดินมาประกบบอสหนุ่มอย่างเป็นห่วง เขาส่งยิ้มจืดๆ ให้
สาวหน้าหมวยท่าทางนักเลงโตแบบหวาดๆ กระซิบเสียงเบา “บอสข่มขืน

เธอเธอครับ”

ตราศาลศอกใส่ลูกน้องฐานปากเสีย “ไม่ใช่ว้อย เมื่อคืนร่วมมือกันดี อนุญาตให้เปิดจิ้นด้วย แต่จิ้นหนีไปนิดกินไปเจ็ดรอบ เธอคงอน”

เขาอยากหนีไปเตะเกลนซึ่งทำหน้าที่ๆ พร้อมยกมือทำสัญลักษณ์กดโลกให้ด้วย

ตราศาลมองเมียแบบชื่นชม ขนาดไม่แต่งหน้าแต่งตัวยังสวยขนาดนี้ ถ้าจับแต่งหน้าหวานๆ สวมชุดสวยๆ โดยเฉพาะชุดกระต่ายน้อยทางกลมๆ นอนกลิ้งไปมาบนเตียง คิดแล้วฮืม...เขาขยับตัวไปนั่งลงเพื่ออำพรางความหิวของปูกี้กึ่งซึ่งแลจะหิวถี่เกินไปละ เขามองหญิงสาวซึ่งเดินตามมาหยุดยืนจ้องเขาราวกับจะจับแก้ผ้าเฉียนลนเทียนแล้ว...อ๊วยแค่คิดก็สยิว

ศศิธรเอ่ยเสียงหึ่ม “นายต้องรับผิดชอบ”

เขาก็พร้อมรับผิดชอบอยู่แล้ว ทำไมต้องดูด้วย ตราศาลส่งยิ้มหวานเอ่ยเสียงนุ่มนวล “ยินดีจ๊ะ เมียจำนังก่อนใหม่ ยืนนานเดี๋ยวเมื่อยพาลีตต์จะได้พักผ่อน”

ศศิธรมองโจรกรรมใหญ่แบบอยากจะฆ่าให้ตาย เธอไม่รู้หรือกผู้หญิงถูกลักหลับเสียตัวครั้งแรกต้องทำอะไร ไม่เคยมีประสบการณ์ตรงเรื่องนี้ แต่ที่แน่ใจคือไอ้โจรกรรมใหญ่ต้องชดใช้ หญิงสาวดึงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามนั่งลงพร้อมยกแขนขึ้นมากอดอกหน้าบึ้ง เธอวัดตามองหนุ่มตัวโตหน้าเอเซียซึ่งวางแก้วน้ำลงพร้อมรอยยิ้ม

ตราศาลเอ่ยขอบคุณเกลนแล้วหันมาเจรจากับเมียคนสวย

“ผมขอโทษนะที่กินเยอะไปหน่อย ปูกี้ก้ออดมานาน มันเลยหิวมากไปนิด”

“ทั้งคืนจนพาลีตต์ฉันซ้ำไม่เรียกนิตยะ เฮ้ย...มันใช้เวลามาพูดเรื่องนี้ใหม่ ฉันจะแจ้งความจับนายเข้าคุก”

เกลนซึ่งนั่งเป็นสักขีพยานเห็นท่าไม่ดีรีบเอ่ยไกลเกลี้ยให้บอส

“เอ่อ...เมื่อคืนบอสมันไปหน่อย ปกติบอสไม่ที่น่ะครับ”

เขาทำคอย่นเมื่อสายตาอาฆาตของหญิงสาวปรายมามอง พุดเรื่องจริงนะ ปกติบอสไม่ตื่นลึกลับหน่อย นี่ก็ปึกว่าแล้วบอสเพิ่งตื่นแอ่อ... หนักไปนิด

“จับสามมีเข้าคุกฐานข่มขืน ผมก็จะแจ้งความจับภรรยาฐานบุกรุกทำร้ายร่างกายด้วย” ตราศาลหันไปบอก “เกเลนเตรียมจด” เขายิ้มเมื่อเลขาฯ คู่มือหยิบมือถือมารอพร้อมจดรายละเอียดทันทีแบบมีอาชีพ

“บุกรุก! ใครบุกรุกยะ เมื่อคืนฉันถูกรถชนข้าวของเสียหายไปอันชนชื้อยวๆ บอกจะชดใช้ค่าเสียหายให้ จึงพาดันมารอคเลียร์วันนี้ฉันมาที่นี้ในฐานะเจ้าทุกข์ผู้เสียหาย และตอนนี้ฉันก็มีเรื่องเสียหายเพิ่มขึ้นแล้ว”

“คุณผู้หญิงถูกรถชนเมื่อคืนแล้วถูกพามาที่นี้” เกเลนหันไปบอกบอส “แสดงว่าสองคนนั้นไม่บาดเจ็บ แต่บินกลับเมืองไทยไปแล้วละครับ”

ตราศาลกั๊ดฟันกรอดๆ ถ้าไม่ติดพันเรื่องเคลียร์กับเมีย รับรองไฉ่ห้องเขยสุดเลวระยำจะโดนไม่ใช่น้อย เขามองพัฟฟ์นุ่มซึ่งขยับขึ้นลงตามแรงหายใจแล้วคลายความโกรธทันที “แสดงว่าคุณมาที่นี้โดยที่เจ้าของบ้านไม่ได้เชิญ แต่ตามคนอาศัยที่นี้มา ซึ่งไม่มีสิทธิ์อนุญาตให้ใครเข้ามาโดยที่เจ้าของบ้านแบบผมไม่รู้”

ศศิธรนั่งอึ้ง ก็จริง เธอมาที่นี้โดยที่เจ้าของบ้านไม่ได้เชิญ เพราะสองคนนั้นบอกเองว่าจะพามาบ้านพี่เมีย เธอมองเจ้าของบ้านตาขุ่น

“แต่เจ้าของบ้านก็ไม่มีสิทธิ์ข่มขืนผู้บุกรุกยะ”

ตราศาลยิ้มกริ่มเอ่ยเสียงนุ่ม “จำได้ว่าเมื่อคืนคุณบอกเองว่าอยากเสียเงิน แถมลงมือลวนลามผมก่อน อย่างบอกนะว่าลึม” เขายิ้มอย่างเป็นต่อ แม้จะฉวยโอกาสนิดหน่อยเพราะรู้้อยู่แก่ใจว่าเธอคิดว่ากำลังฝันถึงนักแสดงชื่อดังคนหนึ่ง ตามธรรมเนียมนักธุรกิจเขี้ยวเค็มเอี้ยคมแบบเขาทำไม่ต้องมองข้ามความเป็นต่อจุดนี้ไป

ศศิธรจ้องใจกรรามใหญ่ตาเขี้ยว เออ...เธอผิดที่คิดว่าฝัน ก็คนมันง่วงเพราะยาแก้แพ้ แต่มันก็ไม่ใช่เหตุผลที่เขาข่มขืนเธออยู่ดี

สองหนุ่มสาวจ้องหน้ากันโดยที่ฝ่ายชายยิ้มกริ่มในใจหวังตอนเมียเข้าห้องขึ้นเตียง ในขณะที่ฝ่ายหญิงกอดพันกรอดๆ อยากกระโจนไปทิ้งหัวโจรกรรมใหญ่

เกลดมองสองฝ่ายไปมา เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงประนีประนอม
“เรื่องนี้ถือว่าเสมอกันดีไหมครับ”

ศศิธรหันไปแหวัดเสียงเขี้ยว “เสมอบ้าบออะไร ฉันถูกข่มขืน ฉันเสียหายกว่าะ”

เกลดนเอ่ยลอยๆ แบบเจียมเนื้อเจียมตัว “เอ่อ...ดูจากร่างกายบอสเมื่อครุ่นนอกจากปึกปึกที่มีร่องรอยแดงๆ ตามตัวบอสก็ไม่มีบาดแผล ถ้าข่มขืนก็น่าจะมีการต่อสู้ เมื่อคืนผมก็หลับสบายไม่ได้ยินเสียงต่อสู้เลยสักนิด แน่ใจนะครับว่าเมื่อคืนไม่ได้ฝึกแต่งหน้ากันแบบส่วนตัว”

ตราศาลลอบยิ้มที่เลือกเกลดนมาเป็นเลขาฯ ทั้งที่ชายหนุ่มจบการตลาด ไม่ได้จบด้านเลขาฯ สักนิด เพราะสติปัญญาในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของหมอนี่แหละ ศศิธรมองหนุ่มหน้าเอเซียตัวโตตาเขี้ยว ซึ่งเขาทำเป็นมองผ้าเพดาน โคมไฟแบบไม่รู้ไม่ชี้

ตราศาลเอ่ยเสียงอ่อน “สรุปจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เราสองคนต่างเป็นเจ้าทุกข์เท่าๆ กัน คุณผิดที่บุกรุกเข้าห้องผม ผมพลาดเพราะหัวไปหน่อย เราควรคิดแก้ปัญหาแบบผู้ใหญ่ดีไหม” เขามองหญิงสาวซึ่งมีสีหน้าครุ่นคิดอย่างหนัก เอ่ยถามอย่างสงสัย “ถามจริง คุณไม่คิดร้องให้ผมพายเสียชีวิตจึ้นบ้างหรือ”

ศศิธรตัวตึงตามองจ้องคนถามตาขุ่น “ปัญญาอ่อน จะแหกปากร้องให้จนน้ำท่วมนิวยอร์กสูงถึงคบเพลิงเทพีเสรีภาพแล้วเงินฉันจะกลับมาไหม พาเล็คต์ฉันชอกช้ำระทมอยู่ตอนนี้จะหายไปไหน ถ้าได้คืนหรือหายช้ำ ฉันจะแหกปากร้องให้ให้น้ำท่วมยอดเขาเอเวอเรสต์เลยอะอะไรที่ทำแล้วไม่ช่วยแก้ปัญหา จะทำไปทำไม”

เกลดนปรบมือเสียงดังก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ เมื่อหญิงสาวตัวตึงตาขุ่นเขี้ยวมามองแบบไม่ปลื้มเสียงปรบมือ

ตราศาลมองด้วยสายตาชื่นชม หญิงสาวที่มีสติเข้มแข็งและกล้า
ยืนหยัดเผชิญกับทุกปัญหาน่านับถือ เขายอมรับว่าผิดที่ล่วงเกินเธอ
เพราะความเข้าใจผิดด้วยสติที่มีน้อยกว่าปกติ ประกอบกับยาปลุกอารมณ์
ที่อยู่ในกระแสเลือด แม้จะไม่มากจนขาดสติเพราะการฉลาดที่ใส่
ปริมาณน้อยๆ แค่กระตุ้นให้เฟริดไปโดยง่ายเพื่อความเนียน ถ้าเกลน
ไม่รู้ทันเขาต้องปวดหัวแน่นอนยากับผิดชอบเหมือนตอนนี่ แต่เขาก็
ละเมียดเธอโดยที่เธอไม่อนุญาตจริงๆ เรื่องนี้รวมมีลูกสักสามสี่คนเขาค่อย
ยอมรับผิด

เขาเคยประกาศไว้ถ้าจะมีเมีย ขอเมียหล่นบนเตียงเลยเพราะ
เปลืองเวลาทำมาหากินไปหา เธอสวย เธอกินอร่อย แถมมารอบนเตียง
ตามนโยบาย ปล่อยหลุดมือไปโง่ตาย เอาคนนี้แหละ มีเมียสักที น้องๆ
จะได้สบายใจ

ศศิธรนิ้วหน้าหันไปมองหนุ่มหน้าเอเชียซึ่งนั่งปักหลักไม่ไปไหน
“ขอยืมมือถือหน่อยสิ”

เกลนส่งให้ทันทีโดยไม่เอ่ยถาม ศศิธรกดเบอร์แล้วรอสายท่ามกลาง
สายตาของสองหนุ่ม รอไม่นานหญิงสาวกรอกเสียงใสๆ คุยกับใครสักคน
“หลิน ถ้าเสียเงินทำไงดี”

ศศิธรถลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อแม่ น้องสาวชี้แยะทำเสียงตื่นตระหนกตกใจ
เอ่ยถามเสียงเครือส่ออื่นว่า “เจ็บไหม”

คิดผิดจริงๆ ที่โทร.หายายชี้แยะ ศศิธรเอ่ยเสียงหนัก “มดกัด” เธอ
ถลึงตาใส่มดยักษ์ซึ่งทำตาล้อเลียน

“เอาละหลิน แค่อายกันได้ยินเสียงหลินในวันที่รู้สึกแยะ แต่จิ้น
ไม่เสียตายหรอก แน่นอนอยู่แล้วต้องมีคนชดใช้ แค่นี้ะ เจ้กำลังเรียก
ค่าเสียหาย อะไรนะ จะคุยกับโจรกรรมใหญ่ เอาละไม่ต้องร้องให้ ให้คุย
ก็ได้” เธอยื่นมือถือแท็บจะกระแทกหน้าโจรกรรมใหญ่ บอกเสียงซุ่น

“น้องสาวฉันอยากคุยกับนาย พุดจาดีๆ กับน้องฉันนะ ถ้าทำ
น้องฉันร้องให้ นายตายแน่”

ตราศาลรับมือถือไปคุยด้วยสีหน้ายิ้มๆ “สวัสดีครับคุณน้องภรรยา เฮียชื่อตราศาล อาหมวยชื่ออะไรครับ” หน้าเธอหมวย น้องเธอต้องหมวยแน่ เขาฉวยโอกาสตีสนิทกับน้องเมียเสียเลย คิ้วหนาขมวดเมื่อเสียงหญิงสาวปลายสายคนละโทนกับเมียเขาเรียกว่าคนละอารมณ์กันเลย ในขณะที่เมียแทบจะขย้ำคอเขา แต่น้องเมียร้องไห้เอ่ยขอร้องว่าอย่ารังแกพี่สาวเธอ

“หลินไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เจ้าไม่ใช่ผู้หญิงเหลวไหลรักสนุก ต้องมีบางอย่างผิดพลาดแน่ๆ หลินขอร้องเฮีย ใจเย็นๆ กับเจ้าหน่อย เจ้าเป็นคนไม่ยอมใคร ถ้าแข็งใส่จะมีแต่พังกับพัง ถ้าตกลงกันได้ฝากดูแลเจ้าด้วยนะคะ แต่ถ้าเจ้าหลินเป็นอะไรไป หลินจะลอบฆ่าเฮีย”

ตราศาลกลอกตา เป็นครั้งแรกที่ถูกหญิงสาวแปลกหน้าขู่ฆ่าพร้อมเสียงสะอื้น ขนาดเมียขู่ฆ่ายังเข้มขลังดูเด็ดเลย ฮึม... พี่น้องคู่นี้ต่างกันลิบเลย ลักวันเขาต้องพบน้องเมียขี้แค้นคนนี้แน่ๆ เขาเอ่ยเสียงจริงจัง

“ตกลงครับน้องหลิน เฮียจะดูแลเจ้าของหลินอย่างดี และจะหาทางออกเรื่องนี้ให้ดีที่สุด เฮียสัญญา”

ศศิธรแยงมือถือไปบอกลาน้องสาวแล้วตัดสายทันทีพร้อมขู่ว่าโจรกรรมใหญ่เสียงเข้ม “ไม่ต้องมาเรียกน้องฉันว่าน้องนะ หลินมีพี่สาวคนเดียว พี่ชายไม่มีเพราะมันแล้ว”

ตราศาลขมวดคิ้ว เขาคิดว่า ‘พี่ชาย’ ที่เมียเอ่ยถึงไม่น่าใช่เขา เพราะน้ำเสียงเจ้าความขมขื่นจนน่าสงสาร

ทั้งสองเผชิญหน้ากันโดยมีเกลนซึ่งรอดจทรายงานการประชุมระหว่างบอสกับภรรยา เขามั่นใจว่าหญิงสาวต้องไม่ใช่แค่คู่นอนเหมือนที่ผ่านมานะ บอสไม่หื่น ข้อนี่เขามั่นใจ ปกติแค่ชั่วโมงสองชั่วโมงบอสนกักลับแล้ว เวลาแค่นั้นไม่น่าได้ถึงเจ็ดแบบกับ...ภรรยาบอส และจากที่ทำตอนนั้น บอสแลจะอยากได้เมียแทนตกลงค่าเสียหายแล้วแยกย้าย

“ผมชดใช้ค่าเสียหายที่กินเงินคุณตอนคุณง่วงสองแสนเหรียญ

พอใจไหม” เขาปราชัยตามองเกลนซึ่งจดข้อมูลการประชุมหัวข้อผิวเมียอย่างตั้งใจ หมอนี้แลจะใส่ใจเรื่องนี้มากกว่างานอื่นที่ผ่านมาจริงๆ

“สามแสนกำลังสวย จิ้นฉันเสียครั้งแรกตั้งเจ็ดรอบ สองแสนน้อยไป” ศศิธรหันไปถลิ่งตาใส่คนจดข้อมูลหมายให้แก้ไขตามที่เธอบอก ฮึม...ค่าเงินไทยเท่าไระตอนนี้ สามสิบห้าหรือสามสิบสี่ห้า เธอตัวตตามองคนจ่ายอย่างประเมินย่ำเสียงเหย้ม

“ห้ามเบี่ยวนะยะ”

ตราศาลเอ่ยเสียงเรียบ “สัญญาลูกผู้ชายสิคุณ แต่ว่าสองแสนห้าเลขสวยกว่า”

ศศิธรเอ่ยเสียงเข้ม “สองแสนเก้าเลขมงคล”

ตราศาลเอ่ยเสียงเรียบ “หน่วยดอลลาร์นะที่รัก สองแสนหกตกลงนะ”

ศศิธรหรีตตามอง “สองแสนเจ็ดห้าหมื่น รวยแล้วอย่างง”

ตราศาลพยักหน้า เขาว่าเธอกกว่านะ “ตกลงตามนั้น ผิดเองที่รวย”

เขายิ้มเมื่อหญิงสาวหันไปจ้องเกลนดาวว ผู้หญิงคนนั้นเข้มแข็งจริงๆ เหมือนน้องสาวเขา ตูลายาก็มีหัวใจนักสู้แบบนี้ แต่พลาดที่ได้สามีราวกับรางวัลตกไข่งานวัด ส่วนเขานะเธอ ได้เมียเพราะบุญเพ จะมีผู้ชายคนไหนได้เมียสดใหม่หน้าตาสะสวย หุ่นนางกิน พัพพินุ่มนุ่ม พาเล็ดต์เล็กนุ่มนเนียนสีสวยราวครีมบลัช นิสัยน่านับถือ ฉาดจานตรงไปตรงมา กล้าเผชิญหน้ากับปัญหาแบบที่ผู้ชายบางคนยังแมนได้ไม่เท่า

“คุณพอใจในส่วนที่ผมซดใช้ให้แล้วนะ คราวนี้มาว่าถึงค่าเสียหายของผมบ้าง ในฐานะที่ผมเป็นนักธุรกิจมีชื่อเสียง เมื่อคืนผมดูแลเอาใจคุณทั้งคืนแบบที่คุณหาจากผู้ชายคนไหนไม่ได้แน่ จริงไหมเกลน”

เลขาฯ พยักหน้ารัวๆ เอ่ยเสียงจริงจังพร้อมจดลงไป “จริงแน่นอนครับ โดยปกติผู้ชายถ้าไม่หื่นกามอย่างหนัก คืนหนึ่งถึงเจ็ดนี้หายากมาก ผมเองอย่างแก๊งก็แค่สาม บออสสุดยอดครับมิส”

ศศิธรมองสองหนุ่มตาเขียว เธอเข้าใจนะว่าประเทศเสรีแบบอเมริกันชน นิยมที่จะตรงไปตรงมาตรงจุด แต่เรื่องนี้ใช่เรื่องที่ต้องนำมาเป็นประเด็นตรงไหน หญิงสาวเอ่ยเสียงขุ่น “แล้วยังไง ไอ้เจ็ดรอบนั้นฉันก็ไม่ได้ขอ”

“แต่คุณก็พินทั้งเจ็ดรอบ ถือว่าผมยอดเยี่ยม ค่าแรงผมคิดไม่มาก รอบละหมื่น เจ็ดรอบก็เจ็ดหมื่น จดได้เกลน”

ศศิธรร้องเสียงหลง “จะบ้าอะไร! แพงไปไหมคุณ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าไม่มีใครทำได้ ฉันให้รอบละสองพัน ราคาพิเศษแล้วนะ ถ้าไม่เอาก็ไม่ต้องเอา จดสิเกลน”

ตราศาลพยักหน้าตามใจเธอ ยอดนักต่อรองจริงๆ รอบละหมื่นต่อเหลือสองพัน สงสารปู่ก็บึกเหนียวหนักทุกกรอบ ค่าแรงน้อยจัง เขายิ้มเมื่อหญิงสาวเอนร่างลงฟิงพังก์แก้อิ้วพร้อมรอยยิ้มสนใจสีหน้ากระหึ่มยิ้มย่อง เธอหันมองเกลนเอ่ยบอกตัวเลขหลายหลักเสียงสะใจ

“เลขบัญชีฉัน โอนทันที หักค่าแรงบอสคุณด้วย และบวกค่าเสียหายไปอีกห้าหมื่นโทษฐานที่ญาติหมอนี่ขับรถชนฉัน”

ตราศาลเอ่ยถามด้วยสีหน้าสุดทึ่ง “คิดเรื่องนั้นด้วย รวมไปถึงเงินไม่ได้เทร่อ ผมจ่ายเยอะแล้วนะคุณ”

ศศิธรมองคนงกตาขวาง “ความผิดต่างกรรมต่างวาระ คิดรวมกันได้ยังไงยะ”

เธอยิ้มกว้างเมื่อเกลนเดินมายื่นมือถือให้โจรกรรมใหญ่ รอไม่นานมือหนาสีน้ำตาลอ่อนก็หันหน้าจ่อให้เธอดูว่าเงินถูกโอนใส่บัญชีเธอเรียบร้อยแล้ว คราวนี้เธอจะบินไปรับน้องสาวมาอยู่ด้วยกันที่นี่ ไม่ต้องทำงานรับใช้ไอ้ตระกูลเฮงชวยนั้น ไหนๆ ก็ปลั่งพลาดไปแล้ว เมื่อเรียกร้อยสิ่งทีเสียไปคืนมาได้ เธอก็สมควรได้รับการชดเชยอย่างคุ้มค่า เธอไม่สนหรอกนะว่าเงินที่ได้แลกมาจากอะไร แต่ถ้ามีเงินแล้วทำให้น้องเธอพ้นขุมรกรนั้นมาได้เป็นพอ หญิงสาวลุกขึ้นยืนเพื่อเก็บของ

ไปจากที่นี่เสียที ร่างบางหยุดชะงักเมื่อเสียงสองหนุ่มลอมลอมมากกระทบ
ประสาทการได้ยิน

“เกเลน เมื่อคืนเด็กที่งานเลี้ยงน่ารักดีนะ น่าชวนมาถ่ายโฆษณา
ครีมกันแดดสำหรับเด็ก อายุถึงสามขวบไหม” ตราศาลลอบยิ้มขึ้นและ
ชื่นชมเกเลนในใจที่รับมุกทันใจ

“น่าจะประมาณสามขวบ กำลังน่ารักน่าเอ็นดู พ่อแม่สวยหล่อ
ก็แบบนี้ ถ้าบอส์กับมิสมีลูกรับรองสวยหล่อขั้นเทพไม่แพ้ใคร”

ศศิธรก้มมองหน้าห้องเมื่อนึกบางอย่างขึ้นได้ มีอบางจับหน้าห้อง
แบนราบหน้านิ่ง หญิงสาวหันมาถามสีหน้าวิตกเล็กน้อย “เมื่อคืนนาย
ป้องกันหรือเปล่า” เธอจ้องหน้าโจรกรรมใหญ่ตาชุ่นเมื่อเขาทำหน้าที่ครุ่นคิด
พร้อมบ่นเพิ่มพ้ำ

“เหมือนจะลืม เอ...หรือไม่ลืม แต่รับรอง หนึ่งปีสี่เดือนสิบสองวัน
สามชั่วโมงสี่สิบนาทีสามสิบสองวินาที ปึกปึกหยุดทำงานแถมอาบน้ำ
เข้าเย็นฉืดน้ำหอมด้วย ผมตรวจสุขภาพทุกสามเดือน รับรองปลอดภัย”

ศศิธรแหวดเสียงเซียว “ฉันห่วงเรื่องท้องยะ ท้อง เลี้ยงเด็กคนหนึ่ง
รู้ไหมใช้เงินเท่าไร โอ๊ย! ไร่โจรกรรมใหญ่ไร้ความรับผิดชอบ”

ตราศาลอุทานเสียงตระหนก “ท้อง เออ จริงด้วย ท้องขึ้นมา
ทำไงดี” เขาครุ่นคิดจริงจัง ถ้าเมียท้อง จับแพพพิได้แต่เปิดฝาพาลेतต์
ได้หรือเปล่าหว่า น่าจะได้หลายเดือนก่อนคลอด ไม่ใช่ไร อดชิมครีมบลัช
สักสองสามเดือนเพื่อตัวประกันขั้นหนึ่ง

ศศิธรอยากหาอะไรทุ่มหัว คนที่ต้องคิดหนักทุกข์ตรมมันต้อง
เป็นเธอไหม “ถ้าฉันท้อง นายต้องจ่ายค่าดูแลวันละห้าร้อย ค่าใช้จ่าย
จีปาตะที่มีเพิ่มเติมคนเดียว ค่าอุ้มท้องฉันคิดเดือนละห้าพัน ค่าคลอด
อีกสามหมื่น แล้วก็ค่าเลี้ยงดูเด็กอีกเดือนละสองหมื่นละกัน ตกลงตามนี้”

ตราศาลนั่งคำนวณตามคำเมีย เขาคำนเสียงหลง “เดี๋ยวนะ
ไม่ยุติธรรม คุณต้องจ่ายค่าแรงปึกปึกช่วงต่อแขนต่อขาด้วย ถ้าเด็กพิการ
ทำยังไง ไม่สงสารเธอ ผมคิดราคาตัวเอง สามรอบต่อวัน แบ่งเป็น

บางมือได้ ผมคิดรอบละสองร้อยแล้วกัน ราคาตัวเอง” เขาเคยได้ยิน
ไอ้น้องเขยมันอ่อนนายนตุลตอนท้องลูกคนที่สอง ก็น่าจะจำเป็นต่อลูก
ในท้องสิ

ศศิธรหน้านิ้ว จำเป็นเหวอะ ไปปรึกษาหมอก่อนดีไหม อิม...
เอวอะ รับปากไปก่อน หากจำเป็นขึ้นมาหมอนี้คิดเพิ่มเปลืองตาย
สองร้อยก็ไม่แพงเท่าไร ต่อนิดละกันเพื่อได้ลด “ร้อยเดียวพอ ฉันจน”

ตราศาลเอ่ยบอกเสียงจริงจัง “ร้อยแปดสิบแล้วกัน ลดยะละนะ”

ศศิธรไม่ยอมแพ้ขอต่ออีกนิด “ร้อยยี่สิบ ถ้าไม่ได้ก็ไม่เอา”

ตราศาลหันไปบอกเกลน “โอเค ร้อยยี่สิบก็ได้ จดไปเกลน แล้ว
ทำหนังสือสัญญามาด้วย”

ศศิธรถามด้วยสีหน้างงๆ “หนังสือสัญญาอะไรมิทราบ”

ตราศาลเอนร่างพิงพนัก ยกแก้วน้ำขึ้นมาจิบหลุบเปลือกตาลง
พร้อมรอยยิ้ม “ระหว่างที่ไม่รู้ว่าคุณท้องหรือเปล่า คุณต้องอยู่ที่นี้ ผมจะ
ไว้ใจให้คุณออกไปร่อนเร่อยู่ไกลหูไกลตาได้อย่างไร เพราะยามคุณหลับ
อาจมีใครแอบมาต่อแขนต่อขา ลูกผม บอกตามตรงผมยังอยากเป็น
นักธุรกิจ ไม่ใช่มาตรการฆ่าซื้อ ถ้าไม่ตกลงข้อนี้ ทุกข้อก่อนหน้านี้ถือว่า
เป็นโมฆะ”

เกลนลอบยิ้มในขณะที่ศศิธรจ้องหน้าไอ้โจรกรรมใหญ่ตาเขียวบด
เธอแสบะยิ้ม ได้เลย อยากให้อยู่ เธอก็จะอยู่ แล้วจะรู้ซึ่งว่า ศศิธร
เลขาการ ไม่ใช่พระจันทร์เดือนเพ็ญ แต่เธอเกิดในคืนเดือนดับ หมอนี้
คงไม่เคยถูกราหูครอบงำ หญิงสาวประกาศเสียงดัง

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ฉันจะอยู่ที่นี้ในฐานะเจ้าของบ้านครึ่งหนึ่ง
เครื่องสำอางในห้องเป็นของฉัน ค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบ้านฉันช่วยจ่าย
ห้าเปอร์เซ็นต์ ถ้าสามเดือนฉันไม่ท้อง ทุกอย่างจบ”

ตราศาลลุกขึ้นยืนยื่นมือให้จับเอวพร้อมรอยยิ้ม “ตกลงตามนี้
ตราศาล จีโอวิน แน็ชโซ่ ทำธุรกิจด้านความงาม ยินดีที่ได้คุณมาเป็น
ภรรยาสามเดือน” แน่นอนสามเดือนนี้เธอต้องท้องอย่างแน่นอน คิน

ละเจ็ดรอบไม่ท้อง ถ้าเจ็ดรอบทุกคืนสามเดือนไม่ท้องให้รู้ไป ต้องเสก
ตัวประกันหาเรื่องรังตัวไว้

สตีปแรกสามเดือนท้อง สตีปสองท้องรอกตลอดต่ออีกหกเดือน
หลังคลอดต้องช่วยกันเลี้ยงเด็กอีกยาว แล้วเขาก็เสกตัวประกันคนที่
สองสามสี่นลูปไป มีเมียสวยกินอร่อยโดยไม่ต้องจับให้เสียเวลาทำงาน
หาเงิน ทำทางเมียงกหาเงินให้เก็บเยอะๆ เขาจะได้ไม่ต้องเก็บเอง หา
อย่างเดียว

ศศิธรมองฝ่ามือหนา ถอนใจเสือกก่อนยื่นมือไปจับ “ยินดีที่ได้รู้จัก
สามีรอกท้อง ศศิธร เลขากการ เรียกตาก็ได้ ฉันเป็นนักศึกษาปริญญาโท
รับงานแต่งหน้าทั่วราชอาณาจักร รวมทั้งเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ด้วย”

“เกเลน เลียม ผมเป็นเลขาฯ บอส ยินดีที่รู้จักครับ” เกเลนยิ้มกว้าง
เมื่อสองสามีภรรยาหันมามอง เขาชอบเมียบอส เธอเข้มแข็ง จริใจ
ตรงไปตรงมา แม้จะเค็มไปหน่อย แต่ก็สมกับบอสที่เคยเค็มหนักมาก
แต่เหมือนตอนนี้ระดับความเค็มจะน้อยกว่าเมียเยอะ เขารู้ใจบอสดีว่า
หมายตาสาวแกร่งคนนี้ หาไม่ ตราศาล จีไอวิน แแน่ชโซ่ จับคุณผู้หญิง
โยนลงไปชั้นล่างตั้งแต่กรี๊ดแรกแล้ว

“ผมไม่สนใจผู้หญิงที่คิดว่าผมเป็นบันไดให้ไต่ ผมต้องการผู้หญิง
ที่สามารถเดินขึ้นบันไดไปพร้อมกันได้ ยามผมพลั้งพลาดตกลงมา เธอก็
พร้อมจะฉุดผมขึ้นไปหรือพร้อมจะตกลงมาพร้อมผม ผมไม่ต้องการ
ความรัก เพราะคำนี้ไม่ได้เกิดมาเพื่อทุกคน แต่ผมต้องการผู้หญิงที่
สามารถรักษาทุกอย่างที่ผมสร้างไว้ให้อยู่ต่อไป ไบป์ของผมคือผู้หญิงที่
แข็งแกร่ง มีหัวใจนักสู้และกล้าหาญ”

เกเลนมองนายหญิงด้วยประกายตาชื่นชมและมั่นใจว่ามีศศิธร
เลขากการ วันนี่จะเป็นมิสซิสศศิธร แแน่ชโซ่ เพราะเธอคือต้นแบบผู้หญิง
ในฝันของบอส โดยเฉพาะความเค็ม ไบป์หลักของบอสคือ ‘ต้องเขี้ยวคม
เค็ม’ ถึงโดนใจ

ศศิธรกวาดตามองรอบห้องซึ่งมีเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นแต่ก็เพียงพอ

ต่อการใช้งาน “เอาละ เรามาว่าถึงเรื่องการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ฉันนอนห้องนั้น ส่วนคุณนอนห้องโน้นกันสองคน”

เกลดนเอ่ย “ผมไม่ได้อยู่ที่นั่นเป็นประจำครับ มาค้างด้วยวันมืงานติดพันเท่านั้น”

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ “ว่าต่อเรื่องอื่น ในฐานะที่คุณเป็นสุภาพบุรุษควรเป็นคนจ่ายค่าน้ำค่าไฟฟ้าใช้จ่ายจำเป็นในบ้าน ฉันจะจ่ายค่าอาหารมือเย็นเอง ยุติธรรมไหม”

“บอกไม่ยุติธรรมจะเปลี่ยนไหม” ตราศาลกลอกตาไปมาเมื่อเธอส่ายหน้าปฏิเสธ ‘กะแล้วว่าเปลี่ยนไม่ได้’

หญิงสาวหันหลังเดินฉับๆ กลับเข้าห้อง หายไปไม่นานเธอเปิดประตูมาแขวนกระดาดผืนหนึ่งหน้าห้อง เกลดนเดินไปอ่านออกเสียง

“อนุญาตให้เข้าไปหยิบของในห้องได้วันละสองรอบ ถ้าเกินกว่านั้นเก็บค่าผ่านทางครึ่งละสิบเหรียญ” เกลดนเหลือบตามองบอสอย่างเห็นใจ ‘เค็มกว่าบอสก็เมียบอสนี่เอง’

ในขณะที่เจ้าของห้องตัวจริงได้แต่ส่ายหน้ากับชะตากรรมของตนในวันแรกที่มีเมียเป็นตัวตน เข้าห้องตัวเองยังเสียเงิน ถ้าไม่ชิมมาทั้งคืนว่าหวานทั้งตัว เขาคงคิดว่าเธออาบน้ำด้วยน้ำปลา ทาครีมทำจากเกลือแปรงฟันด้วยเกลือแกง ถ้ามีลูกตั้งชื่อรอเลยว่าน้องซอลต์ ชื่อจริงชื่อเกลือสมุทร

บทที่ 3

พระจันทร์จรลี

6 กลนเดินตามบอสอ่อนเค็มเอี้ยสุดหล่อเข้ามาในห้องทำงาน หลังจากเจ้าของบ้านคนใหม่ประกาศยึดครองห้องนอนคนเดียว เขาหนึ่งลงตรงข้ามเมื่อบอสหนุ่มหนึ่งลงทั้งชุดคลุม

“นายไปจัดการเรื่องรถที่พังให้ด้วย วันนี้ฉันคงไม่ออกไปไหน”

ตราศาลหยิบมือถือส่วนตัวซึ่งเขาวางไว้บนโต๊ะทำงานก่อนไปงานเลี้ยงเมื่อคืน มือหนักดเบอร์ใครบางคนแล้วเอนร่างพิงพนักเก้าอี้รอ หลังจากสายถูกตัดไปสองรอบ เจ้าของเบอร์ถึงยอมรับสาย

“สวัสดิ์ครับคุณกริช ผมโทร.มารบกวนหรือเปล่าครับ” เสียงงัวเงียของ กริช กริษาทัฬห มาโคณี หนุ่มลูกครึ่งไทย-อิตาลีมาดผู้ดี โปรแกรมนัวร์ชื่อดังของแควดวงไอที่ทำให้เขารู้สึกเกรงใจ

“ผมนอนดึกไปหน่อย แต่ตื่นแล้วละครับ คุณตรามืออะไรหรือเปล่า”

กริชเดินมานั่งบนโซฟาพร้อมเปิดคอมพิวเตอร์จอใหญ่บนผนังห้องตราศาลโทร.หาเป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง น้องชายเพื่อนสนิทเขาคอนนี้ค่อนข้างสันโดษไม่สูงส่งกับใครง่ายๆ

“ผมอยากขอความช่วยเหลือ คุณเชี่ยวชาญด้านข้อมูล ผมอยากทราบข้อมูลของผู้หญิงคนหนึ่ง” ตราศาลมองเกลนซึ่งนั่งมองตาแป๋วไว้หมอนี่สาระแนเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเขาจริงๆ

“ยินดีครับ ส่งชื่อนามสกุลมาได้เลย ผมขอเวลาครึ่งชั่วโมงจะส่งข้อมูลที่พอจะหาได้ไปให้ ว่าแต่สาวที่ว่านี้เกี่ยวกับงานหรือหัวใจครับ”

กรีซเอ่ยแฉวยยิ้มๆ เขาหันมองภรรยาคนสวยซึ่งเดินงัวเงียออกมาจากห้องนอน ฝ่ามือหน้าโอบร่างนุ่มเมื่อเธอทิ้งกายลงนั่งกอดเขาแล้วหลับต่อ

ตราศาลหัวเราะ “เรื่องส่วนตัวนะครับ ไม่เกี่ยวกับงาน แค่อยากรู้เรื่องแม่ของลูกในอนาคต”

“ว้าว...ชาวดีที่คุณตราสนใจสาวจริงจังสักที คุณตุลคงดีใจที่จะได้พี่สะใภ้สมใจเพราะโรแมนติก” กรีซหัวเราะเมื่อหนุ่มใหญ่บังานคิดสนใจสาวจริงจังจนยอมเอ่ยปากขอให้เขาหาข้อมูลให้

“อย่าแฉิวเลยครับ ว่าแต่กำหนดวันแต่งงานหรือยัง ผมรอไปแสดงความยินดีอยู่”

ตราศาลยิ้มเมื่อกรีซโอดครวญว่ากว่าพ่อตาจะยอมใจอ่อนต้องเอาลูกในท้องไปอ้อย หลังจากเอ่ยถามทุกข์สุขทั่วไป เขาก็เอ่ยขอบคุณก่อนวางสายไป

“บอสสืบประวัติมึส ไม่ไว้ใจหรือครับ” ปกติตราศาลจะไม่ค่อยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเครือญาติอัยการสักเท่าไร แต่นี่ลงทุนโทร.ไปหาหนึ่งในสมาชิกที่มีนามสกุลพวงท้ายว่ามาเฟีย แม้กรีซจะไม่ใช่พาลาดีโน่สายตรง แต่ก็จัดว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกของแก๊งนั้น

“ฉันชอบอุปนิสัยเธอและรู้สึกผิดที่ล่วงเกินเธอ แต่ฉันก็มองข้ามความจริงที่ว่าเธอเป็นผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งไม่ได้ แม้จะไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น แต่คนเราควรรู้จักกันจากหลายแง่มุม” เขามองเกลนซึ่งหยิบไอแพดขึ้นมาเปิด รอยยิ้มสนใจผุดขึ้นก่อนจะหันจอไอแพดให้เขาดู

“ผมจำได้แล้วว่าเคยเห็นมึสที่ไหน ตอนแรกมัวตกใจจึงนึกไม่ออก

วันนี้เธอไม่ได้แต่งหน้าด้วยเลยจำไม่ได้ มีสเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์สอนแต่งหน้าทางยูทูปนี่เอง คนติดตามเป็นแสนเลยนะครับ ยอดวิวหลักแสนทุกคลิป”

ตราศาลรับมาดู เขาเลื่อนเปิดคลิปใหม่แล้วนั่งดูอย่างตั้งใจ เธอใช้ช้ออายุหมูนีในการทำคลิป นัยน์ตาพระจันทร์ลึนะ เธอเป็นหญิงสาวที่มีผิวหน้าเนียนละเอียด เทคนิคการแต่งหน้าอาจไม่ใช่มีอโปร แต่เธอรู้หลักการใช้เครื่องสำอางให้เกิดประโยชน์สูงสุด และรู้รายละเอียดของผลิตภัณฑ์ที่ใช้ค่อนข้างดี ฟังจากการที่เธอบอกส่วนผสมหลักของผลิตภัณฑ์ที่ใช้ ราคา น้ำหนัก คุณสมบัติเหมาะกับใครไม่เหมาะกับใครแบบกลางๆ ไม่อวยและไม่เน้นขายของที่นำมาใช้ เธอเน้นให้ดูการแต่งหน้าของเธอมากกว่า และไม่ลืมหยอดหากสนใจเธอรับแต่งหน้าให้ถึงบ้านในราคามิตรภาพ

ตราศาลยิ้ม ทำคลิปโฆษณาทางานนี้เอง เพราะอ่านคอมเมนต์ส่วนใหญ่มีแต่คนชื่นชอบและชมเชย เขาเปิดดูไปสามคลิป ยอดวิวสูงทุกคลิป การแต่งหน้าที่ต่างกันและคอมเมนต์ชื่นชมหยอกล้อและร้องขอการแต่งหน้าลुकนั้นลुकนี้มีมากเป็นพันคอมเมนต์

“เธอเก่งนะ เข้าใจใช้สื่อในการโปรโมตฝีมือตนเอง แบบนี้คงมีงานต่อเนื่อง ผมอยากให้เธอใช้เครื่องสำอางของเราในการสอนแต่งหน้า คุณให้ฝ่ายประชาสัมพันธ์ติดต่อไปว่าเราสนใจจะให้สินค้าไปทดลองใช้ฟรีๆ แบบไม่มีเงื่อนไข ไม่ผูกมัด จะได้เป็นการโปรโมตสินค้าทางอ้อมด้วย”

ตราศาลวางไอแพดลง เธอใช้ผลิตภัณฑ์แบบกลางๆ และสังเกตจากหลายๆ ชิ้นที่เธอใช้มีร่องรอยการถูกใช้งานแบบจริงจังมากกว่านำมาใช้เพียงแค่ทำคลิป แต่เธอประยุกต์ในการจับขึ้นนั้นมาผสมขึ้นนี้แล้วแต่งออกมาได้หลายลुक

เกเลนเอ่ยถามหลังจากโทร.สั่งงานเรียบร้อยแล้ว “บอสไม่บอกเธอเองละครับ”

ตราศาลยิ้มมูมปาก “เธอจะรู้เองเมื่อเห็นเครื่องสำอางที่ได้รับ

ว่ามันเป็นเบรนต์เดียวกับที่เธอเพิ่งประกาศยึดไปทั้งห้องนั่นแหละ”

ตราศาลหัวเราะ

เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมเมียถึงประกาศว่าเครื่องสำอางพวกนั้นเป็นของเธอ จะเอามาใช้ทำงานนี้เอง เครื่องสำอางพวกนั้นเป็นต้นแบบที่เขาผลิตขึ้นมาขายตั้งแต่สิบหอดกิจการต่อกับบิดาและมารดาหลังท่านเสียชีวิต มันเป็นเครื่องหมายในการต่อสู้ตลอดหลายปีของเขา

ตราศาลเอ่ย “ถ้าเธอหยิบขึ้นไหนไปใช้ นายเบิกที่บริษัทนำมาวางคืนด้วยนะ เธอคงนำไปใช้ได้ไม่กี่ชิ้น เพราะบางตัวหมดอายุไปนานแล้ว”

เกลนมองบอสซึ่งตั้งแต่ตื่นมามีแต่รอยยิ้มในดวงตา “ผมถามจริงๆ บอสชอบมิลหรือว่าแค่อยากรับผิดชอบครับ”

“ทั้งสองอย่าง ค่อนไปทางรู้สึกผิดมากกว่า ฉันผิดที่ล่วงเกินเธอ แม้จะเข้าไปเพราะเข้าใจผิด แต่ความจริงที่เปลี่ยนไม่ได้คือฉันรังแกผู้หญิงเงินที่ตอบแทนมันเทียบไม่ได้กับสิ่งที่เธอสูญเสียและศักดิ์ศรีที่รอกเกลน แต่เมื่อทำผิดไปแล้ว สิ่งที่ฉันจะให้เธอได้ตอนนี้ก็มีเพียงเท่านั้น แม่เราจะไปประเทศเสรีเรื่องเซ็กซ์ แต่ฉันก็มีเลือดไทยครึ่งตัว และฉันสอนน้องชายเสมอว่าอย่ารังแกผู้หญิง แต่วันนี้ฉันกลับทำเสียเอง”

เกลนมองชายหนุ่มด้วยประกายตาชื่นชม “หมายความว่าถ้าเธอไม่ท้อง บอสก็จะให้เธอไปหรือครับ”

ตราศาลยิ้มบางๆ ไม่ตอบ แต่หยิบโอแปดขึ้นมาเปิดไปที่เฟซบุ๊กของเธอ นัยน์ตาคู่คมสีเข้มจ้องมองหญิงสาวในลูกสาวเกาหลียืนถือแปรงแต่งหน้า เขาเอ่ยเสียงรันทง

“ฉันงานยุ่ง ไม่มีพี่สะใภ้ให้ห้องๆ สะเที จะไปจีบสาวก็เสียเวลา แถมเปลืองเงินพาเด็ด เปลืองเงินซื้อของกำนัลเอาใจเพื่อลุ้นว่าจะคบหรือจะเลิกหากไปกันไม่ได้ แบบนี้ดีกว่า นั่งจิบนอนจิบอยู่ในบ้าน ทำงานไปจิบไป ไม่เสียเวลา ไม่เปลืองด้วย”

เกลนมองบอสอย่างทิ้งๆ อึ้งๆ ถึงว่าไม่เคยจีบสาว เพราะแบบนี้เอง สองหนุ่มหันไปตามเสียงแว๊ดหน้าห้องทันที เจ้าของเสียงเดินหน้าบึ้งตรงมา

